

Ч. 3 БЕРЕЗЕНЬ 1982

No 3 MARCH 1982

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ — PUBLISHED BY UNWLA, INC.

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

P. XXXIX Ч. 3 БЕРЕЗЕНЬ

1982

No. 3 MARCH Vol. XXXIX

І. Світличний. Ти всім, чим лиш могла... Коли померкнуть зорі	1
У. Л. Відповідальність тягар — чи привілей?	1
О. М. Процик. Княгиня Ольга і роля жіноцтва	2
Т. Осмачка. Пелюстки	3
Т. Савицька. Думки про жіночу конференцію	4
І. Куровицька. Вклад фінок в історію	5
І. Чайківська. До джерел	5
Привітайте з уродинами	6
Український Музей	7
М. Тарнавська. Шевченко — англomовний і взагалі	8
У. Л. Юліяна Осінчук і її дві любові	10
Н. Світлична. Ірина Сенік і її вишивка	11
Ірка Івахів .... Наші градуантки. Д-р О. Кушнір	12
Л-КА. Рефлексії з поїздки по Єгипті	13
Редакцію відвідали УЛ. Сучасні українські мистці гуртуються	14
Тільки між нами і телефоном. Л. Калинович	16
О-КА. Що краще? .... Листи до Редакції	17
Б. Кравців. Веснянка	17
Г. Совачева. Кріз пориви життя	18
Баба. Нарис	19
Вісті з Централі	20
Громада — життя української спільноти в Н. Дж.	21
СФУЖО	22
Л. Посмертна згадка І. Вергун. І. Джус Памяті І. Приймової	23
Our Life	24
Харчування. Х. Навроцька. Страви з курей	29
Пояснення до "Вишивки для немовлятка"	30
Наг. Серед квітів і зелені. Практичні поради	30
Хроніка. Відділи поза Округами	31
Дописи з діяльності	32
Замість квітів .... Посмертні згадки	33 36
Нашим малцям	34
Загальні збори	обкл.

ГОЛОВНА УПРАВА СУА РЕДАЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ "НАШОГО ЖИТТЯ"
 108 Second Ave. Редакторка Уляна Любoвич
 New York, N. Y. 10003 Tel (212) 674-5508
 Tel. (212) 533-4646

Український Музей — 203 Second Ave., New York, N. Y. 10003 Tel. (212) 228-0110

Видає Союз Українок Америки раз у місяць за винятком серпня
 Редактор — Уляна Любoвич
 Редакційна колеґія: Світляна Андрушків, Марія Барагура, Лідія Бурачинська, Любов Волинець. Англomовні сторінки ред. А. Г. Савицька
 "Розвага — забава" ред. Віра Андрушків.
 Мовна редакція — Наталя Лівницька-Холодна.

На обкладинці: Лариса Лавріненко. Пейзаж. Олія 1980 р.
 On the cover. Larissa Lawrynenko. Landscape. Oil. 1980

"Second-Class Postage Paid at New York, N. Y. and at additional mailing offices".

© Copyright 1981, Ukrainian National Women's League of America, Inc.
 International Copyright Secured — All Rights Reserved
 Made in U. S. A.

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ ЕКЗЕКУТИВА

Іванна Рожанковська — голова
 Теодозія Савицька — 1-ша заступниця голови
 Марія Томоруг — 2-га заступниця голови
 Лідія Гладка — 3-тя заступниця голови
 Наталя Даниленко — 4-та заступниця
 — протоколярна секретарка
 Марія Савчак — кореспонденційна секретарка
 Розалія Полчі — англomовна секретарка
 Ольга Літепло — касирка
 Іванна Ратич — фінансова секретарка
 Ольга Гнатейко — вільний член
 — вільний член

РЕФЕРЕНТУРИ

Марія Крамарчук — організаційна
 Оксана Ленець — культурно-освітня
 Любов Волинець — музейно-мистецька
 Марта Данилюк — виховна
 Анна Кравчук — суспільної опіки
 Ірена Качанівська — касирка суспільної опіки стипендій
 Ірена Чайківська — пресова
 Ірена Куровицька — зв'язків
 Марта Федорів — зв'язків
 Люїза Сакс — статутова

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Ольга Муссаковська — голова
 Ірена Кіндрачук, Леся Гой — членки
 Євгенія Новаківська
 Ростислава Яхницька — заступниця

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Ліда Колодчин — Дітройт
 Ростислава Матла — Філядельфія
 Лідія Маґун — Нью-Йорк
 Іванна Мартинець — Північний Нью Йорк
 Ліда Гладка — Нью Джерзі
 Марія Почтар — Округа Огайо
 Марія Семків — Чікаґо
 Марія Гижа — Нова Англія
 Тетяна Дурбак — Південний Нью Йорк

ПРЕДСТАВНИЦТВА "НАШОГО ЖИТТЯ"

АНГЛІЯ:

Ukrainian Booksellers, 49 Linden Gardens
 Notting Hill Gate, London W 2

АВСТРАЛІЯ:

"Library & Book Supply"
 16a Prospect St.
 Gleroy, W9, Victoria
 Australia

ФРАНЦІЯ:

Daria Melnykovych
 c/o N. 7 887 93 de Paris
 26 rue de Tercy, Paris 18-2.
 France

НІМЕЧЧИНА:

Ukrainischer Frauenverband
 Haus der Begegnung
 8 Munchen 5, Rumfordstr. 21

(із збірки "Гратовані сонети", "Сучасність", 1977)

□

Ти всім, чим лиш могла, була мені:
 Була великоднем і буднем,
 Гарантом "будем — перебудем",
 Була росиною на камені
 І каменем — твердим корундом.
 А руки, тугою заламані, —
 Немов чаїні два крила мені.
 Над буреломом велелюдним
 Була зигзицею і Ладою,
 Живицею на рану, владою —
 Єдиною на вся і все.
 І ким Тобі — не знаю! — бути ще,
 Коли круте житейське нуртище
 Нас чорторіями несе.

□

Коли померкнуть зорі многі
 І сонце каменем паде,
 А землю, води і людей
 Обступить чорна ніч облогом;
 Коли, мов гнаний іудей,
 Полишений останнім богом,
 Я руку простягну: нікого!
 Наосліп кинуся! ніде! —
 У тім безґрунті, безпричаллі
 Непогамовної печалі,
 Невикрутної самоті
 Єдиносущою у світі,
 В моєму небі, у зеніті,
 Зоритимеш, як перше, Ти.

ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ТЯГАР — ЧИ ПРИВІЛЕЙ?

Це питання стосується до різних життєвих ситуацій, різних груп чи прошарків людської спільноти. Воно набирає особливого значення, коли розглядати його з точки зору жінки і її ситуації у світі; її ролі у минулому та її сучасних і майбутніх завдань.

Вибороти рівні права це одне, а друге змінити відношення оточення, до жінок. Та не тільки чоловічої частини спільноти, але й самих жінок. Можливо, що до цього причинилася деяка вульґаризація засобів боротьби за рівність перед правом. Але зовнішні вияви цієї боротьби не повинні б настільки затемнювати її суть, щоб відкидати цілість тих змагань. Буває, що жінки, які ще до Другої світової війни користувалися з рівних прав країн де жили, тепер починають бути противниками а то й ворогами самої засади рівності. Передусім забувають що рівність це не однаковість і що не треба вважати, що жінки раптом будуть змушені змінити не тільки свою зовнішню появу, але свої фізичні чи психологічні цінні прикмети.

Противники зрівняння перед правом видвигають, як один з головних аргументів ролю жінки — матері. Мовляв ця рівність відтягне жінку від виховання дітей. Запальчиві прихильники рівності, які не зглиблюють її суті, вважають материнство тягарем, якого хочуть відректися. Одне і друге твердження штучно перетягнене без зглиблення суті справи.

Але у трактуванні материнства і виховування дітей можна зауважити зміни, які зайшли у світі. Не говорячи про українське середовище, яке завжди відносилось з пошаною до ролі матері і до питання виховання дітей, і в американських журналах і то не тільки в жіночих, але й таких як Тайм, починають по-новому писати на ці теми. Відповідальність за виховання дітей, за родину і то не тільки за її матеріальний добробут, але й духові вартості, приписують обоім батькам. Та й у практиці бачимо зміни. Тепер уже нікого не дивує молодий батько який з радістю несе чи годує немовля, грається з

дитиною, розмовляє з нею. Це очевидно не заперечує і не зменшує великої відповідальності жінки, яка родить і піклується дитиною.

Але цілком наших розважань не питання чи жінка повинна чи не повинна професійно працювати, коли має малих дітей і усіх проблем з тим пов'язаних. Хочеться тільки звернути увагу, що деякі відповідальні завдання людини, це не лише тягар, але це піднесення її гідності, а інколи навіть привілей.

Можливо, що деяким неграм-невільникам було навіть легше жити. Вони важко працювали, але не мали ніякої відповідальності за своє життя, свої рішення, поступки. Вони як люди бажали бути свободними. Можливо, тому, що ніхто не зацепив їм почуття відповідальності, вони не завжди вміли вибрати гідний вільної людини життєвий шлях. Багато пішло дорогою найменшого спротиву і свободу трактували як безвідповідальну сваволю. Інші пішли важчим шляхом і стали повноцінними людьми. Але не тільки у негрів брак почуття відповідальності дав трагічні наслідки. Поширене тепер хуліганство, варварське нищення навіть шкіл це й є наслідки виховання без свідомості відповідальності.

Якщо цілком життя взяти вигоду й багатство, якщо не надати йому глибшого змісту, не приймати ніяких відповідальних завдань у різних ділянках приватного, родинного чи громадського життя, то таке життя пусте. Чим людина старша і оглядається поза себе на пройдений життєвий шлях, то бачить чи залишився там якийсь слід. Чи використала свої таланти, чи сповнила завдання супроти родин й суспільності. Без цього життя хоча б тривало довгі літа буде пусте без ніякого виміру.

Повноцінна людина це та, яка вважає можливість нести відповідальність не тягарем, а привілеєм.

У. Л.

КНЯГИНЯ ОЛЬГА І РОЛЯ ЖІНОЦТВА В ХРИСТИЯНСЬКОМУ ВИХОВАННІ

Галина Мазепа Княгиня св. Ольга.
Halyna Mazepa. "St. Olha"

В житті майже кожної заміжньої жінки можна добачати потрібне завдання:

Перше: жінка як дружина і це найважливіша її роль у суспільстві. Від цього залежить як дане суспільство, у нашому випадку українське, буде виглядати.

З першого впливає друге: роль жінки як мами, що разом з батьком виховує майбутнє покоління.

І третє: роль жінки як бабусі, що завдяки величезному життєвому досвідові має сильний вплив на формування характеру своїх внуків.

Може хтось міг би закинути, що це застарілий погляд, бо в теперішні часи подружжя розходяться, а в наслідок того дітей виховує одна тільки сторона, або ніхто ними не цікавиться.

Тепер також існують старечі доми, куди віддається інколи тих осіб похилого віку, що вже на

себе не можуть заробити. Так вони втрачають контакт з наймолодшими.

До деякої міри це правда, але чому заіснувала така ситуація?

Тому, що бракує любові, розуміння, а то й пошани в подружньому житті. Через те заіснують конфлікти і подружжя розпадаються.

Часто нарікаємо на брак часу виховувати дітей. Нерідко займаємося іншими справами, нерідко дуже корисними, але найважливіше, нашу майбутність, нехотячи кладемо на другий плян. А діти нас потребують. Вони мусять відчувати, що про них хтось дбає.

Нерідко забуваємо про тих, що нас виховували. Зачинаємо вважати їх зайвими і стараємося чим скоріше їх позбутися, щоб нам не перешкождали. Навіть і не приходиться нам на думку: "А що з нами буде? Що наші діти, з нами зроблять бачачи наше поступування".

Ми повинні критичним оком дивитися на все, що в світі діється і розумно вибирати для нас корисне, а відкидати все, що могло б нам як спільноті пошкодити.

Оскільки бажаємо справжнього відродження українського народу, то звертаймо увагу на Христову науку. Завжди питаймо себе: "Що Син Божий хоче від своїх послідовників? Що Він навчає про любов?"

Прикладів до наслідування шукаймо в минувшині. Пригляньмося як наші славні жінки давали собі раду? Як вони, залишившись вдовами, зуміли виховувати своїх дітей у релігійному та національному дусі?

Однією з найвизначніших таких постатей є велика княгиня Київської Русі — св. Ольга. Говорити докладно про її родинне життя і виховну діяльність, відкрити її особистість, ледве чи колись буде можливо. Постараюся в міру своїх спроможностей поділитися своїми думками про духову велич рівноапостольної княгині. Розглядатимемо її під трьома аспектами: як дружини, мами і бабусі.

В літописі "Повість временних літ" під роком 6411 (903) записано, що коли Ігор підріс, привели йому жінку на ім'я Ольга.

Хто була ця жінка? Княгиня чи якась красуня з народу? На мою думку, якби вона була визначного князівського роду, то літописець не пропустив би нагоди, щоб цей факт відмітити і не наголосити. А він цього не робить. Чому? Тому, що вона до такого роду не належала, або тому, що не було вказаним у той час, коли літопис писаний, про це згадувати і то через одну з двох наступних причин:

1) або заіснувала ворожнеча між Руссю і родом, з якого походила св. Ольга;

2) або цей рід у політичному житті не міг більше відігравати жадної ролі.

Розв'язка цієї проблеми для нас тепер не видається важливою, але більше нас цікавить, яке було їхнє подружжя? З любови чи задля політики? Щасливе чи навпаки?

Літописець зовсім про це не згадує. Про Ольгу,

ТЕОДОСІЙ ОСЬМАЧКА

ПЕЛЮСТКИ

Тобі молюся, сонце, Боже вогнеґронний,
триясно дивна квітко у світах без меж,
ти пелюстки свої — дні круглі, мов корони,
по одному звиваєш і в безодні шлеш.

Вони і світять, і летять без гуку й шуму,
і землю овивають веснами нам знов,
і серцю надихають найтеплішу думу
про невмируще щастя та любов.

І дякувати серце вже повік не втомне
і славою, і похвалою скрізь тобі,
що ні один листок твій круглий не потоне
останній у весвітній прірві голубій...

*Із збірки "Із-під світу"
УВАН Нью Йорк 1954*

С. Лада. Обличчя сонця

поки Ігор живе, ніяких відомостей не маємо. У політиці вона нічого на той час не означала, та тому, мабуть, не було причини про неї розписуватися.

Як кожна жінка, так і княгиня Ольга, боялася за свого чоловіка, коли вибирався у військовий похід. З радістю вітала його, коли по успіху або невдачі повертався. Чоловік, готуючися до нового походу, мав змогу деякий час жити родинним життям. Жінка намагалася зробити йому перебування дома прийнятним, щоб він з більшим запалом кидався у бою на ворота, бажаючи чим скоріше вернутися до неї.

Ольга напевно поступала так само. Знаючи труднощі, які можуть стрінути її мужа в чужій землі, вона старалася, щоб він міг відчувати її любов.

Кожний чоловік бажає, щоб жінка про нього думала та створила таку атмосферу, яка не давала б потреби шукати деінде за родинною радістю і внутрішнім спокоєм. "Блаженний, хто знайде мудру жінку" — читаємо в "Книзі приповідок". Ігор знайшов. Св. Ольга була вірною його супутницею.

Хоча, як уже згадано, не маємо згадки про їхнє родинне життя, все ж таки зі змісту літопису можна догадатися, яке відношення було між ними.

Літописець оповідає, що коли князь Ігор згинув у боротьбі з деревлянами, то владу тимчасово перебрала його жінка, бо Святослав був малолітній. Княгиня Ольга рішила відплатитися за смерть свого улюбленого чоловіка. В літописі згадано аж про чотири пімсти. З великого жалю, що немає більше її подруга, св. Ольга вдумує способи, як покарати винуватців за цю болючу розлуку.

Ми знаємо про старовинний звичай "Око за око, зуб за зуб", але це, що зробила княгиня, є занадто жорстоке. Літописець, мабуть, перебільшує, коли представляє Ольгу строгою, немилосердною і підступною. Він вважає її наймудрішою, а мудрість у тих часах полягала в тому, щоб перехитрити противника, щоб його обманути. Пімста була законом і княгиня Ольга виконує цей закон належно.

Існує ще одна причина, чому перебільшується ті події. Тоді ще Ольга не була християнкою і поняття любови та прощення у християнському розумінні не були відомі. Щойно по охрищенні, літопис пише про її доброту і милосердя.

Ми могли б порівняти її з св. Павлом: "Я гонив Церкву Божу" згадує апостол народу у посланні до Галатів. Робив так згідно з законом, не знаючи ще закону любови, яким є Христос — Помазанець Господній. Він робив добро у своєму розумінні подібно, як св. Ольга робить добро згідно з своїм переконанням. Для неї зовсім нормально, що стративши найдорожче, жадливо карає тих, які спричинили її горе. Психологічно легко пояснюється таку поведінку: любов до лютого чоловіка штовхнула її на отой крок. Це гарно потім зформулювала Леся Українка: "Мене любов ненависти навчила".

Чому Ольга не вийшла заміж за деревлянського князя Мала? Коли б була пішла за нього то й далі залишилася б великою княгинею.

В її відмові Малові можна додати велику любов, яка панувала в її подружжі з Ігорем.

Вона ніколи не могла б жити з тим, хто знищив її чоловіка, бо сама почувалася б зрадницею, та ще і співучасницею в його вбивстві.

Докінчення буде

Отець Маріян Процик уроджений в Югославії і там закінчив гімназію. Богословські студії закінчив у Ватиканському Університеті і в Українському Католицькому Університеті в Римі. Висвятив його Патріярх Йосиф Сліпий 21-го листопада 1980 р. в Соборі св. Софії в Римі. Тепер є капеляном філії УКУ у Філядельфії. 21-го листопада 1981 р., саме у річницю свого свячення, на запрошення 64-го Відділу СУА, виголосив о. М. Процик доповідь про св. Ольгу, яку містимо.

ДУМКИ ПРО ЖІНОЧУ КОНФЕРЕНЦІЮ

"У нашій раї на землі нічого кращого немає, як тая мати молодая з своїм дитяточком малим".

Ця цитата з Т. Шевченка влучно підходить до сценки з засідання Організаційного Комітету Жіночої Конференції: молода мама з увагою і захопленням брала участь у засіданні, а її трирічна донечка солодко проспала на руках під час трьох годин нарад.

Союз Українок Америки є спонсором і ініціатором Жіночої Конференції, якої завданням є дати змогу жінкам, членкам і не членкам СУА зустрітися та бути учасниками семінарів, чи панелів на актуальні теми.

Заклик ініціативного Комітету сприйнято дуже позитивно: наче під впливом якоїсь магічної сили заврушилося молоде покоління. Молоді жінки наче чекали на заклик. Доводиться визнати вірним відоме твердження, що на повний успіх можна рахувати тільки тоді, коли відповідна ідея, зроджена в пригожий час, потрапить на пригожий ґрунт. Саме таке сталося, коли всі ті чинники з'єдналися в часі і просторі, щоб видати плід.

На запрошення ініціативної групи молодих ентузіясток, що взялися зорганізувати та перевести в життя великого масштабу Жіночу Конференцію, молоді жінки, членки та не членки СУА, живо відгукнулися. Зразу взялися до праці, щоб усе підготувати до Конференції, що відбудеться 2-3 жовтня ц. р. на Союзівці.

Молоді організаторки радяться, плянують та конкретизують нові ідеї, переводячи їх у життя. Дуже позитивне вражіння справляють ці молоді жінки-ентузіястки в дії під час своїх організаційних засідань. На цих засіданнях зустрічаються жінки різних професій, заміжні і незаміжні, матері дітей різного віку і бездітні, працюючі професіоналістки та ті, що поставили материнство понад професію до часу, коли діти підروуть. Їх усіх єднає складне становище української жінки в Америці та завдання на неї покладені.

Виміна думок членок Організаційного Комітету дає у висліді теми до поодиноких дискусійних семінарів Конференції, як напр.: мішані подружжя, українська школа, українські традиції, родина, асиміляція, збереження української ідентичности, українська жінка-надлюдина (super-woman), згадуючи лише декілька (подроблиці програми будуть подані в пресі).

Ці та інші теми намічено поставити перед учасниками Конференції у цілій їх повності, бо виявлення справжніх проблем наполовину влегшує їхню розв'язку.

Обсервуючи цю молоду жіночу групу в підготовчій акції, майже фізично відчувається

Зустріч Організаційного Комітету Української Жіночої Конференції. Зліва сидять: Оленка Савицька, Слава Геруляк, Мирослава Знаєнко, Ірина Федюшин. Стоять: Анізія Гандзя Савицька, Христіна Добчанська-Мельник, Марія Олинець, Мирося Ваньо, Оксана Тишовницька, Святослава Качарай із сплячою донечкою Наталкою на руках.

Attending a meeting of the Ukrainian Women's Conference Organizing Committee are: (seated, left to right) Olenka Savyckyj, Slava Gerulak, Myroslava Znayenko, Iryna Fedyshyn. (Standing left to right) Anisa Handzia Sawyckyj, Christine Dobczansky-Melnyk, Maria Olync, Myrosia Wanio, Oksana Tyshovnytskyj, and Svyatoslava Kaczaraj (holding sleeping daughter, Natalka).

назрівання чогось небуденного. Маєте переконання, що це народжується ще не використаний жіночий потенціал, що береться перевести в життя досі небувале, а саме — використати невичерпне жіноче знання, здобуте досвідом і освітою, використати жіночу вмілість та жіночі здібності, щоби спрямувати збірну жіночу енергію у конструктивне русло. А це все має за мету збереження української родини, збереження української ідентичности та українських традицій, збереження українського молодого покоління. А цим усім жінка дасть свій вклад для піднесення культурно-освітнього та суспільно громадського життя у нашій спільноті.

Цей, такий природний вияв ентузіазму молодих жінок є наче підсвідомим відчуттям потреби обнови в українській громаді, хоч би лише у жіночому секторі, напередодні 50-ліття славного своїми історичними наслідками, першого Українського Жіночого Конгресу в Америці, який відбувся в травні 1932-го року.

ВКЛАД ЖІНОК В ІСТОРІЮ

Відмічення місяця, тижня чи дня жінки, яка дала вклад в історію свого народу.

Зусилля і праця жінок для добра спільноти від віків не були належно оцінювані, а навпаки забуті і злегковажені усіма, включно з істориками. Історія присвятила жінкам і їхній участі у житті народів мало місця, або й зовсім промовчувала їхні імена і вчинки. Прийшов час вирівняти цю несправедливість; пора пригадати й розшукати тих визначних жінок і поставити їх в історії людства на гідному й належному їм місці.

Це були жінки, які своїми вчинками і своєю індивідуальністю впливали на хід історії, які збагатили нашу традицію, залишили нам велику спадщину. Забути їхні здобутки було б втратою, забути імена — кривдою.

Це втрати для цілого світу. З цієї саме причини на початку ХХ століття започатковано відзначування "Міжнародного дня жінки", на яке вибрано день 8-го березня. В США проголошено "Тиждень історії

жінки", що в 1981 р. затвердив сенат. В Каліфорнії три роки раніш відсвяткувано перший "Тиждень історії жінки". Цей почин став популярним і поширився на цілу Америку. Цього року "Тиждень історії жінки" припадає на час від 7-го до 13-го березня.

В Нью-Йорку проголошено цього року цілий березень — "Місяцем історії жінки", а "Комісія розгляду становища жінки" впродовж двох років буде координувати програму пов'язану з цією темою. Комісія включає в свою акцію жіночі організації, бібліотеки, виборчі чинники і публічні школи. Усі вони мають приготувати на місяць березень програму на тему жінок забутих історією, яких праця мала вплив на робітничий рух і інші рухи зорганізовані жінками.

Як бачимо, жінки безперервно мусять слідкувати за тим, чи їхні осяги і вклад праці є загально

Докінчення на ст. 28

ДО Джерел...

Історик д-р Марта Богачевська-Хомяк, що опрацьовує історію жіночого руху доповідала 14 лютого ц.р. в домівці СУА про свої розшуки джерельних матеріалів для опрацьовання теми.

Авторка підготувала більшу наукову працю про український жіночий рух, включаючи для порівняння розділи про жіночі рухи в Східній Європі.

На підставі матеріалів, знайдених в архівах і університетських бібліотеках, авторка підходить до українського жіночого руху, як до суспільних явищ в Україні. Вона бачить їх у контексті історії українського суспільства, навіть світу.

Авторка об'їхала багато міст, сиділа з олівцем і записником наче монах давніх часів, робила записки, виписувала звіттовлення про різні дати й події. Читала все, що могло кинути світло на жіночий рух і дійшла до глибокого переконання, що цей рух мав велике значіння для нашого розвою, суспільної і політичної думки.

Трудність пошуків полягає ще в тому, що в архівах і бібліотеках в Україні матеріали не є каталогізовані, немає теж зацікавлення в опрацьованні жіночої теми. Та авторка знаходила нераз зрозуміння для своїх розшуків, але часом треба було старатися "перехитрити заборона", коли не могла дістати дозволу на працю в деяких установах.

Цікаво, що в Україні, питали авторку, чи свою працю пише українською мовою. Її праця наукова з ділянки історії Східної Європи, писана англійською мовою — і становитиме поважний інформативний матеріал для не-українського фахівця.

Може зродиться між українцями бажання побачити працю про українську жінку, оперту на першоджерелах архівів і бібліотек України, видану українською мовою?

У звіттовленні тяжко перелічити й навести, що і де знайшла авторка в різних місцях і містах України й Європи.

Та хочеться вказати на деякі джерела в Україні, де заховані архівні скарби, які проф. М. Богачевська-Хомяк використала.

Наприклад: Київ — Центральний Державний Історичний Архів, де дослідниця знайшла поліційні акти "Охранки" (поліції) про льокальні організації, матеріали про вищі жіночі курси в Києві, матеріали про жіночі організації, документи діячки Христини Алчевської.

У Львові: Центральний Державний Історичний Архів з колекцією НТШ, листування О. Огоновського, О. Пчілки, О. Кониського, листування і матеріали письменниці Є. Ярошинської; в бібліотеці знайшла часопис "Наша Мета" — Львів, комплект 1919 р.

Обласний Державний Архів (Львів) — Українське т-во жінок із вищою освітою, Архів О-тва русских дам.

У Львові не мала доступу до матеріалів Народного Дому, не знайшла матеріалів Союзу Українок.

Використала у Перемишлі Державний Архів греко-католицького єпископства, переглядала справи вдів і сиріт, Українського Дівочого Інституту, кореспонденцію капітули, шкільні документи з Лемківщини.

В архіві у Варшаві знайшла матеріали сенаторки О. Кисілевської, у Ягйлонськім університеті в Кракові дещо з кореспонденції жінок в Україні. У Вроцлаві (Польща) знайшла документи про Пласт в Україні.

У Москві в Центральнім Державнім Історичнім Архіві знайшла документи "Союзу Равноправия женщин" — маніфест відділу у Києві, за редакцією Олени Пчілки.

У Празі збереглися документи українських західноєвропейських активістів (Н. Кобринська, Старосольські), періодики та інші публікації.

Теж використала архіви в США — Колюмбійського університету, Конгресової бібліотеки, архіви СУА і "Нашого Життя", УВАН у США, документи Мілени Рудницької.

Це тільки подано, як приклади. М. Богачевська-Хомяк намагалася розшукати якнайбільше джерел, щоб український жіночий рух висвітлити найповніше і показати його властивий, унікальний характер.

Ірина Чайківська

ВІТАЄМО ТИХ, ХТО НАРОДИВСЯ У БЕРЕЗНІ

РОЗУМНИЙ ПЕТРО
нар. 7 березня 1926 р.

ДЖУРИК ГРИГОРІЙ
нар. 11 березня 1949 р.

ОСАДЧИЙ МИХАЙЛО
нар. 22 березня 1936 р.

ШУХЕВИЧ-БЕРЕЗІНСЬКИЙ ЮРІЙ
нар. 28 березня 1934 р.

ФЕДОРЕНКО ВАСИЛЬ
нар. 30 березня 1928 р.

ЦЕРРА ІВАН
нар. 30 березня 1950 р.

Graphic. Yuriy Lohvyn. Kiev. 1973.
Графіка. Юрій Логвин. Київ. 1973 р.

ПРИВІТАЙТЕ ТИХ, ЩО НАРОДИЛИСЯ В КВІТНІ

1. КАДИЄВ Ролан Кемалович — 1 квітня, 45 років (1937 р. нар.). Відбуває примусові роботи за адресою: 169400, Коми АССР, г. Ухта, пос. Строитель, К.-С.-10, СМУ-13.

2. СМОГИТЕЛЬ Вадим Володимирович — 1 квітня, 43 роки (1939 р. нар.). Адреса після звільнення з табору: Київ-30, вул. Івана Франка, 26, кв. 8. Разом з ним дружина Галина РІПА і син Володимир (1969 р. нар.).

3. ХАЙЛО Володимир Петрович — 15 квітня, 50 років (1932 р. нар.) Адреса дружини Марії Омелянівни з 15-ми дітьми, з них 9 неповнолітніх: 394004, Ворошиловградська обл., м. Красний Луч, шахта 22-4 біс, вул. Північна, II.

4. МОНБЛАНОВ Віктор Володимирович, — 18 квітня, 42 роки (1940 р. нар.). Адреса в таборі: Львівська обл., м. Дрогобич, уст. ВЛ-315/40. Телефон дружини ЯКОВЛЕВОЇ Алли з сином Кирилом (1968 р. нар.) : у Києві: 93 37 86.

5. КРАЙНИК Микола Михайлович — 20 квітня 47 років (1935 р. нар.). Адреса в таборі: 431200 Мордовская АССР, Теньгушевський р-н, пос. Барашево, учр. ЖХ-385/3-5. Для листів із-за кордону: Москва, п/я 5110/І-ЖХ. Дружина Дарія Гнатівна з сином Тарасом (1963 р. нар.) і дочкою Оксаною (1966 р. нар.) мешкають за адресою: 285616, Івано-Франківська обл., Долинський р-н, с. Солуків.

6. ПОПАДІЮК Зорян Володимирович — 21 квітня 29 років (1953 р. нар.). Адреса в заслання: 464470, Каз. ССР, Актюбинская обл., Уильский р-н, с/з Саралжин. Адреса матері Любомири Іванівни: 290007, Львів-7, вул. Галана, 6, кв. 6а.

7. КОРКОДИЛОВ Федір Олександрович — 23 квітня, 53 роки (1929 р. нар.). Адреса після звільнення: 330048, м. Запоріжжя, вул. Тенісна, 26, кв. I. Дружина Олександра Антонівна.

8. САВІН Олександр Анатолійович — 23 квітня, 24 роки (1958 р. нар.). Адреса в таборі: 460053, м. Оренбург, учр. ЮК-25/4 "І". Адреса матері Ніни Василівни: Донецька обл., м. Жданів, вул. Пашковського, 52, кв. 3.

9. БУРДЕЙНИЙ Віктор Олександрович — 24 квітня 39 років (1943 р. нар.). Адреса дружини Тамари з двома дітьми: Рівенська обл., Здолбунівський р-н, с. Здовбиця, вул. Третя, 101.

10. БАДЗЬО Георгій Васильович — 25 квітня 46 років (1936 р. нар.). Адреса в таборі: 431200, Мордовская АССР, Теньгушевский р-н, пос. Барашево, учр. ЖХ-385/3-5. Для листів із-за кордону: Москва, п/я 5110/І-ЖХ. Адреса дружини КИРИЧЕНКО Світлани Тихонівни з дочкою Бадзьо Богданою (1967 р. нар.) і сином ДРАЧУКОМ Сергієм (1961 р. нар.): 252150, Київ-150, вул. Червоноармійська, 93, кв. 16.

11. ЯЗЮК Василь Іванович — 27 квітня 39 років (1943 р. нар.). Адреса дружини Галини Мілітівни (?) з 4-ма дітьми: Волинська обл., м. Луцьк, вул. 50-річчя СРСР, 105, кв. 2.

12. ЧОБАНОВ Мамеді — 28 квітня 38 років (1944 р. нар.). Адреса в таборі: Житомирська обл., м. Коростень уст. ЯЮ-309/71-61. Адреса матері: Кримська обл., Сакський р-н, с. Каменоломня.

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ
203 SECOND AVENUE
NEW YORK, NEW YORK 10003

ВІДКРИТИЙ П'ЯТЬ ДНІВ НА ТИЖДЕНЬ
/КРІМ ПОНЕДІЛКА І ВІВТІРКА/
ВІД ГОД 1 — 5 ПО ПОЛ.

ПОЖЕРТВИ НА УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ:

1.000.00 дол. — 67-ий Відділ СУА, Філадельфія, Пенн.;
700.00 дол. Ольга Трачук;
150.00 дол. Володимир Грицин
100.00 дол. Анна і Володимир Столярські, Омага, Небраска;
75.00 дол. Оксана Городецька, Вашингтон
50.00 дол. — д-р Павло Джуль;
по 25.00 дол. — д-р Климентій Rogozинський, Остап Котик-
Степанович, Євдокія Блавацька;
по 20.00 дол. — д-р Антін Жуковський, Іван і Іванна Гамуля-
ки;
15.00 дол. — д-р Віталій Богданів;
по 10.00 дол. — Володимира Падох, Михайлина Книш, Ірина
Кашубинська, Йосафат Жук, Василь Геврик;
по 5.00 дол. — Ольга Левицька, Галина Решетар, д-р Еміль
Клюфас, Микола Трипняк, Тетяна Карпенко, Й.Г. Личков-
ські;
1.00 дол. — О. Ерстенюк.

ПОЖЕРТВИ ШАНОВНИХ КУПЦІВ І ПІДПРИЄМЦІВ НА ВИДАННЯ РІЧНОГО ЗВІТУ УМ:

200.00 дол. - Антін і Віра Шумейки-Ковбаснюк, бюро
подорожів;
100.00 дол. — "Броди" — м'ясарська крамниця;
по 50.00 дол. — "Арка", "Сурма", "Орхідея", Ярослав і Ірина
Куровицькі, "Іст Виледж Міт Маркет";
35.00 дол. — Лешко-ресторан;
по 25.00 дол. — "Верховина" — ресторан, "Дельта" —
крамниця;
по 20.00 дол. — Євгенія Корчинська, "Веселка";
15.00 дол. — "Еко";
10.00 дол. — Шонк-Русич — студія.

Сердечно дякую,
Дарія Байко,
адміністративний директор

ДАРУНКИ ДЛЯ КРАМНИЧКИ УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ:

Окружна Управа СУА, Чикаго — 30 книжечок "Чародійні
Музики" Р. Завадовича;
Стефан Паньків, Боффало, Н.Й. — 1 вишита подушка і 1
великий орел;
72-ий Відділ СУА Нью-Йорк, Н.Й. Текля Кусяк — 4 по-
душечки;
82-ий Відділ СУА, Нью-Йорк, Н.Й., Володимира Падох — 5
інкрустованих писанок; Анна Зелік — 1 сердечок для вед-
медика, 1 ляля-гуцулка і 1 ляля;
96-ий Відділ СУА, Дітройт Міч. — 25 підставочок під шклян-
ки — Е. Козака

Дуже широко всім дякую,
Ірина Волосянська,
завідуюча крамничкою.

ДАРУНКИ ДЛЯ УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ:

Уляна Білецька — 1 глечик і 1 рушник;
Олена Бенцаль-Карпак — 1 рушник і 4 частини до сорочки;
о. Богдан Їжак — зірка на ялинку власної роботи;
Роман Косенко, учень мистця М. Черешньовського —
різьблений хрест;
Іван Максимець — 1 рушник, 2 мужеські сорочки, 2 жіночі
сорочки, комірць для мужеської сорочки, 1 мужеська верх-
ня плахтина, 1 настільник;
Ольга Максимчак — мужеська куртка-куцан;
Стефанія Жизневська — 1 килим і книжка;
д-р Г. Носковська-Гірняк — 2 килими;
Іванна Пелехата — 1 рушник;
Ольга Хадай — 1 наволочка на подушку;
Володимира Яцків — 1 лялька в сокальському одязі, 2
книжки.

Дуже дякую,
Марія Шуст,
директор

Колядники — членки 119-го Відділу СУА, Йонкерс, Н.Й.
Різдво 1982 р.

1-ий ряд — зліва до права: Валя Преско, Люба Сохан, Ірена
Моцюк, Марійка Борковська.

2-ий ряд — зліва до права: Люба Крумшин, Олександра
Крумшин — голова Відділу.

119-ий Відділ в Йонкерсі, який заснувався в квітні 1981
р. з ентузіазмом взявся до праці. Доказом цього є, що
Відділ зразу знайшов спосіб заробітку і членки пішли у
різдвяний час з колядою на Український Музей в Нью-
Йорку.

ШЕВЧЕНКО — АНГЛОМОВНИЙ І ВЗАГАЛІ

(Гутірка на сходинах 43-го Відділу СУА, 8-го березня 1981 року)

Шевченківські річниці справляють українці по всьому світі: в Києві і у Львові, в Будапешті і у Варшаві, у Москві і на засланнях в Казахстані, в Мюнхені і в Парижі, в Нью-Йорку, в Торонто і в Ріо-де-Жанейро. І справляють усі — націоналісти, комуністи і демократи, — католики, православні і протестанти, — галичани, придніпрянці, волиняки. Бо Шевченко поєднує всіх. У ньому — і генеза і наснага українства.

Тут на нашій американській землі в українських горожанських клюбах, на стінах громадських домівок можна часто знайти два портрети: Джорджа Вашингтона і Тараса Шевченка.

Чи Тарас Шевченко — найславніший син української землі? Скажете: очевидно, і питати не треба. Але подумаймо хвилину: чи це справді так?

Сином української землі є теж славний письменник Микола Гоголь. І не лиш сином нашої землі, але й дитиною нашого таки народу. Твори Гоголя видаються різними мовами, його читають мільйони читачів в Європі і в Америці, його творчість вивчається в усіх університетах. Про Гоголя чужомовний світ знає значно більше, як про Шевченка. Але світ цей знає його як російського письменника. Бо Гоголь цілком інтегрувався в російську культуру, писав російською мовою і окремішне українство було йому чуже.

Шевченко унікальний тим, що він — зворотний пункт в інтелектуальній історії України. Є навіть люди, які вважають, що саме Шевченко "створив українську націю". Він квінтесенція українства, символ самобутності, окремішності не лиш нашої літератури, але й цілого суспільства. Дилема вибору між самобутнім українством і інтеграцією-злиттям із чужою панівною культурою була і до сьогодні залишилася проблемою першої ваги для кожного покоління українців. Цій темі присвячена велика праця англійською мовою Юрія Луцького "Між Гоголем і Шевченком", що вийшла в серії Гарвардських українських студій ще 1971 року і що її я дуже раджу читати.*

Євген Маланюк схарактеризував Шевченка такими словами:

Не поет — бо це до болю мало
не трибун — бо це лиш рупор мас,
і вже менш за все — "кобзар Тарас",
він, ким зайнялось і запалало.

В нашому народі існує культ Шевченка: його іменем називають і наукові товариства і парки і колгоспи, його портрет вішають поруч із портретами державних мужів таких як Вашингтон. Шевченко став символом національної свідомості українців, а "Кобзар" — всенародньою Біблією.

Культ Шевченка має два наслідки. З одного боку

*Тарас Шевченко. Авторпортрет.
Taras Shevchenko. Self-portrait.*

поета піднесено до ролі національного пророка, доручено йому політичну роль батька народу, піднесено його до значення ікони — такого обоженування не зазнають від своїх земляків ні Шекспір, ні Данте, ні Гете. З другого боку — політична роль Шевченка заслонила його роллю як поета: його творчість сьогодні є частіше предметом політичної маніпуляції, як глибокого критичного дослідження. І щодо цього, то Шевченко стоїть далеко позаду не лиш Шекспіра, Данте і Гете, але теж Пушкіна, Міцкевича чи Гоголя. Дуже яскраво віддзеркалює цю ситуацію типовий український парадокс: в столиці Америки стоїть коштовний пам'ятник Шевченкові, але в бібліотеках Америки немає ні однієї солідної біографії поета англійською мовою...

Колись російський критик Белінський дивувався Шевченкові: навіщо він пише українською мовою, тобто мовою малописьменного народу, серед якого немає читачів? Проминуло півтори сотні років, виросло кілька поколінь нібито освічених читачів. На еміграцію до Америки прибуло щонайменше 70,000 українців після Другої світової війни, в тому числі значний відсоток так званої інтелігенції. Але після кількох десятиліть добробуту у вільній країні, в багатьох вибагливих домах, де центральне місце займає кольоровий телевізор, немає взагалі місця на книгозбірню. Учителі Рідної школи можуть потвердити нам і сумний факт, що в багатьох українських родинах сьогодні немає вже навіть Кобзаря...

"Немає ради" — чуємо звідусіль. "Наші діти не читають уже українською мовою". Я сьогодні не хочу починати дискусії про те, чому ці діти не читають українською мовою, ані навіть про те, що не вимагаймо від дітей того, чого не робимо самі.

Я хочу тільки звернути увагу на те, що — це ще одне лицемірство. Припустімо неприпущенне: завмирає наша мова, нема кому читати українські книжки. Але чому тоді в українських родинах немає англійського "Кобзаря"? Чому немає книжок англій-

ською мовою про Шевченка? А чи є такі книжки? питаєте. Адже я й сама казала тількищо, що немає солідної біографії Шевченка англійською мовою! — Так, це правда, солідної наукової біографії нема, і вона конче потрібна, але є чимало інших дуже добрих і поважних видань, а ще більше популярних брошур... Тільки ми, на жаль, мало книжками цікавимося, а якщо їх і видаємо часом "для пропаганди української справи", то хочемо, щоб читали їх передусім чужинці.

Англомовна література про Шевченка досить багата. Є кілька десятків окремих публікацій і біля сотні статей у журналах. Я хотіла б зупинитися коротко тільки на найважливіших з них.

Першою згадкою про Шевченка в англомовному світі були прозові переклади уривків із Шевченкового "Кавказу" надруковані у двотижневику *The Alaska Herald* у Сан Франціско в числі за 1 березня 1868 року. Редактором цього видання був о. Агапій Гончаренко. Першою серйозною статтею про творчість українського поета була велика біографічна довідка з критичним коментарем і прозовим перекладом трьох поезій ("Гамалія", "Маріянна", "Вечір"), що її надрукував Джан Остін Стівенс в журналі *The Galaxy* 1876 року.

Це була перша серйозна стаття про українську літературу взагалі. З цього часу минуло понад сто років. В англомовних журналах появилось за цей час кілька сотень статей про українську літературу, в тому числі досить велика кількість матеріалів про Шевченка. Деякі з цих речей — це високої якості літературознавчі розвідки, друковані у престижних академічних американських, канадських та англійських виданнях.

Першими англомовними книжками про українську літературу взагалі були дві невеличкі книжечки про Шевченка, що появились в Англії 1911 року. Це були переклади поезій Шевченка з біографічним вступом про поета, що їх виготовила Етель Ліліян Войніч та біографічний нарис про Шевченка, автором якого був російський діяч Лев Расторгуєв.

За останніх 70 років появилось чимало книжок Шевченка і про Шевченка англійською мовою. Багато з цих видань — це невеличкі брошури пропагандивного характеру. Немає, як я вже згадувала, окремої наукової біографії Шевченка, але є кілька незвичайно вартісних книжок, і саме про найважливіші з них я хочу тут згадати.

Передусім існує повне видання Шевченкового "Кобзаря". Всі поезії Шевченка, що він їх написав українською мовою, вийшли в англійському перекладі Андрусишина і Кірконелла у видавництві Торонтонського університету ще 1964 року. В цій книжці є теж і велика найдетальніша мабуть з усіх англомовних публікацій біографія Шевченка на понад 50 сторінок. Книжка гарно видана, з репродукціями Шевченкових малюнків. Я цікава скільки наших молодих англомовних громадян має цю книгу у своїх домах? Напевне більше є таких, що про неї ніколи не чули!

Крім цього повного видання є ще кілька інших, що включають вибір поезій у перекладах інших

перекладачів. Досить солідний том поетичних перекладів Кларенса Меннінга випустив ще 1945 року Український Народний Союз. В Лондоні в 1961 році вийшов невеличкий томик поезій у перекладах Вері Річ.

Існує незвичайно елегантне видання з паралельними текстами у чотирьох мовах — українській, англійській, французькій і німецькій, що вийшло у століття смерті Шевченка у видавництві "Молоде життя" заходом пластового куреня "Ті що греблі рвуть". Том "Вибраних творів", що вийшов у Москві 1964 року, помітний тим, що це єдина англомовна книжка, де можна знайти переклади не лиш вибору поезій Шевченка, але теж і його прози та уривків з його Щоденника. Недавно в 1977 році вийшов у Києві гарно ілюстрований вибір поезій Шевченка з паралельним українським і англійським текстом та з репродукціями 135 Шевченкових малюнків, нарисів, ескізів, офортів, композицій.

З усіх англомовних критичних праць про Шевченка я хочу згадати тільки дві, бо вважаю їх найсоліднішими і найбільш вартісними. Це виданий ще 1962 року науковий симпозіон, що його підготували члени Української Вільної Академії Наук у США і що його редакторами були Володимир Міяковський та Юрій Шевельов. Ця книга вийшла друком у престижному науковому видавництві Мутон в Голяндії і включає дев'ять літературознавчих праць про Шевченка таких дослідників як обидва редактори, а крім них Микола Шлемкевич, Віктор Петров, Павло Зайцев, Дам'ян Горняткович, Валеріян Ревуцький, Юрій Лавріненко та Петро Одарченко.

Друга книжка тількищо появилась на книгарському ринку. Це зредагована Юрієм Луцьким та видана під фірмою Канадського Інституту Українських Студій у видавництві Торонтонського університету велика збірка шевченкознавчих есеїв під назвою "Шевченко і його критики". Тут є 27 окремих статей про Шевченка — від старих дослідників Шевченка, таких як Пантелеймон Куліш, Михайло Драгоманов та Іван Франко — до нових шевченкознавців, молодих наших сучасників, таких як Богдан Рубчак та Юрій Грабович. Ця книжка задумана як університетський підручник для студентів, і матеріали в ній підібрані так, щоб показати Шевченка з різних перспектив.

Найбільшою радістю для мене у сьогоднішню Шевченкову річницю є не факт, що у Вашингтоні, в столиці дипломатів, стоїть пам'ятник українському поетові, але свідомість, що сьогодні на Гарвардському університеті молодий професор і дослідник літератури Юрій Грабович головну увагу своїх літературознавчих дослідів віддає творчості Шевченка. Він не лиш пише велику англомовну працю про нашого великого поета, — першу цього роду дослідчу студію, що заповнить велику прогалину в шевченкознавстві, — але і передає свій ентузіазм і своє знання Шевченка новим, ще молодшим від себе, аспірантам української літератури і студентам.

Бібліографічні інформації про згадані в гутірці видання зацікавлені читачі знайдуть в англомовній частині журналу сторінці 27.

ЮЛІАНА ОСІНЧУК — І ЇЇ ДВІ ЛЮБОВИ

Юліана Осінчук, перша українка — доктор музикознавства школи Джуліярд. Градуація і вручення диплому відбулися 29-го травня 1981 р. Темою її докторської праці була творчість Віктора Косенка, а вступ до цієї спеціальної теми — історія української музики.

Це не тільки речеве ствердження. Це теж характеристика нашої молодшої піаністки, музикознавця. Бож дві сфери життєвих зацікавлень сплелися в Юліани водно: це любов до музики й свого народу. Тому то як тему докторської праці вибрала вона творчість українського композитора Віктора Косенка.

До такої життєвої настанови причинилося середовище, в якому росла. Музика захопила її вже в дитячих роках. Сім'я була музикальна, а мама Юліани Лідія Дудко-Осінчукова грала на фортепіані й була її першою вчителькою гри на фортепіані. Згодом вчив її проф. Роман Савицький.

Семилітньою Юліана здобула 1-ше місце в конкурсі Music Education League і грала дві з своїх композицій на телевізійнім екрані.

11-літньою вчилася в Американській Мистецькій Школі у Фонтенебльо, Франція у славної Наді Булянже. Відбувала там літні курси в 1964, 1965, 1966 і 1968 рр.

Нью Йорк Таймс з 15-го березня 1965 р. подає під сензаційним наголовком: "Pianist, 11, Is Summoned to the Rescue of a Concert" вістку про несподіваний дебют 11-літньої Юліани Осінчук в Карнегі Голл. Відбувався там концерт вихованків Американської Мистецької Школи у Фонтенебльо. Жін Касадезі не міг виступити, тож попросили його ученицю Юліану Осінчук, щоб його заступила. Вона, як і всі присутні була заскочена, але зуміла своїм виступом це здивування замінити в успіх. Грала тоді Сонату Бетговена Ц-моль (Op. 10 No 1).

В травні 1965 р. відбувся її перший самостійний концерт, а восени цього ж року почала однорічну приватну науку у Наді Булянже, а теж в Conservatoire National Superieur в Парижі, де була нагороджена медалею "Premier Medaille" в сольфеджо.

З інших музичних осередків де вдосконалювала своє знання згадаємо: Tanglewood Institute, Lenox Massachusetts — 1970, 1971 pp; University of Southern California, Los Angeles, Cal. — 1972-1973 pp; Mozarteum, Salzburg, Austria — 1975 р.

Професорами гри на фортепіані були: Nadia Boulanger, Rosina Lhevinne, Robert Casadesus, Nadia Reisenberg, Ania Dorfman, Martin Canin, Daniel Pollack, Herbert Rogers.

Очевидно крім гри на фортепіані вивчала теорію музики, гармонію, сольфеджо у таких відомих учителів як: Nadia Boulanger, Louise Talma, Anette Dieudonne, Donald Lybbert.

В часі студій Юліани признавали стипендії та нагороди призначені для найздібніших.

Виступала як солістка, акомпаньорка з струнними камерними ансамблями, а теж із симфонічними оркестрами можна сказати по широкому

світі. Її мали можливість слухати в Нью-Йорку, Чикаго, Фльоріді, Дітройті, Філядельфії, Тексасі, Тенгелвуді, Бостоні та інших місцевостях США, а теж в Торонто, в Західній Німеччині, Греції, Голяндії. Виступала в телевізії і радіо.

Численні рецензії та відгуки в пресі підкреслюють її знамениту техніку, вичуття стилю, музикальність, а Надя Булянже — сказала між іншим, що Юліана: "музик і виконавець в найвищому сенсі тих слів".

До списку її зацікавлень треба згадати про композиції, які творила з ранніх літ. Тепер, як каже не має багато вільного часу, чого вимагає творча праця композитора.

У своєму музичному життєписі має Юліана ще цікаві чотири подорожі кораблями під час яких була зобов'язана дати 3-4 концерти. Двічі їздила на Карабійські острови і два рази до Скандинавії. Такі подорожі давали можливість зустрічати цікавих людей, оглянути різні країни. Між подорожуючими були люди різних музичних смаків так, що інколи треба було достосовувати програми до їхніх зацікавлень. Але Юліана любить подорожувати так, що такі поїздки їй подобалися.

Вищу музичну освіту здобула Юліана Осінчук у славній американській музичній школі Джуліярд в Нью-Йорку. За чотири роки осягнула спершу ступінь бакалавра а потім магістра музики. За свої осяги в студіях фортепіанна признали їй нагороду "Moris Loob". На кожному етапі студій вимагані були самостійні концерти з різномірною програмою. Репертуар мусів складатися з творів різних стилів та жанрів.

Завершенням була докторська дисертація. Вибір теми свідчить що Юліана не вибирає найлегших життєвих стежок. Вже сам проект праці, який треба було узгіднити з професорами — дорадниками вимагав добірки матеріялів, які тут в Америці не так

ІРИНА СЕНИК І ЇЇ ВИШИВКИ

Багато людей бачать світ крізь призму якогось свого захоплення: одні міряють усе на гроші, інші сприймають усе крізь призму якоїсь ідеї. Мені здається, що для Ірини Сенік світ і все на світі існує як вишивка, кожна річ має свій орнамент і кожна людина забарвлена в свій колір.

У такому спектрі я уявляю саму Орису ніжно-золотою, з цятками ясної блакиті. Про неї хочеться говорити словами, вишитими золотом.

*Навіщо дивитись у чорне минуле,
коли сонячний зайчик
золотою закладкою*

у майбутнього книзі? —

питає життєлюбна Орися. А невблаганне минуле з сталінської неволі перекидається на сучасне з концтабором сьогоднішнім, якому не видно кінця, і майбутнє не усміхається з жодного закутка, хіба з далекої мрії.

Тому в її взорах часто переважають трагічні кольори: чорний, чорно-червоний, чорний з жовтим. Взори здебільшого такі знайомі, що здаються давно знайомими з народної скарбниці. Але це — оригінальні композиції І. Сенік, яка досконало знає різні техніки вишивання і саму природу вишивкових орнаментів, особливо любої їй Гуцульщини.

Про неї, свою далеку батьківщину вона постійно думає, говорить і пише. *"Деся там Синевідне, від якого справді голубієш сам, далі Тухля, Тухолька... Мої щедри Карпати — я благословлю червневий день*

мого Львова, коли вперше побачила його красу, коли закохалася в рідну землю, за те, що маю можливість постійно повертатися думками в нашу рідну ранкову Галичину — без неї я ніхто і ніщо".

Надя Світлична

Докінчення Юліяна Осінчук і її дві любови

то легко було призбирати. Для того треба було шукати в різних бібліотеках в тому теж і в Гарварді. Сам докторат попередили два роки курсів, три концерти в присутності журі, знання додаткової мови (Юліяна вибрала французьку), загальний іспит з музикознавчих предметів, вкінці оборона дисертації.

Як сказано вже, два життєві зацікавлення можна б сказати дві любови сплітаються водно: любов до музики і патріотизм. Це проявилось не тільки у виборі теми докторської праці, але теж в тому, що в програму концертів включає часто твори українських композиторів. Від маленької активна в Пласті, де веде хори (наприклад, на таборах "Стежки культури"). Уже 12-літньою давала концерт у користь Пластової Станиці. З приємністю можна побачити, що д-р Юліяна, кваліфікований знавець музичного мистецтва співає в хорі ім. Митрополита Шептицького, а навіть заступає його диригента Андрія Добрянського.

Переглядаючи програми її концертів найдемо такі, які приготувала вона в користь різних інституцій як Гарвард, Союз Українок Америки, Український Музей і інших. На 28-го березня ц. р. пригтовляється черговий концерт Юліяни Осінчук та співачки Ірени Вельгаш для придбання фондів для Українського Музею в Нью-Йорку.

Розмовляючи з д-р Юліаною Осінчук

довідуємося, що тепер вчить вона в Гантер Каледжі теоретичні музичні предмети й гру на фортепіані. На її думку підхід до музичної освіти часто органічується до вивчення гри на інструменті. В. т. зв. Західньому світі поширена музична культура. Особливо здібні трактують музику як професію, інші вчать її розуміти й слухати.

Яких композиторів любить наша піаністка? Одних любить грати, а інших слухати. Грає залюбки Моцарта, слов'янських романтиків, як Шопен, Чайковський, Скрябін, Рахманінов, Косенко. Любить грати не тільки сольо. Акомпаніамент, має інколи рівнорядне значення з головним інструментом, чи інструментами в камерних ансамблях.

Слухати любить симфонічні твори і опери.

Музика, особливо гра на фортепіані це мистецтво, яке вимагає не тільки здібностей, любови, щастя і контактів, але теж постійної, наполегливої праці. Мало остається часу і можливостей на те, що любить поза своєю професією. А д-р Юліяна любить подорожувати, пізнавати цікаві країни й людей, мандрувати по горах, а теж займається залюбки фотографією. На все це не остається багато вільного часу, особливо для такої людини як д-р Юліяна Осінчук, яка, як ми ствердили вже, не любить вибирати найлегших життєвих стежок, а з завяттям йде за голосом свого замилування й любови.

У. Л.

ІРКА ІВАХІВ

Ірка Івахів — малярка з Монреалю, яка 3 роки живе в Нью-Йорку. Народжена 1956 р. в Торонто, вона закінчила Конкордія Університет із ступенем бакалавра з мистецтва. І. Івахів одержала стипендії з фундацій: Вадима Доброліга, Тараса Шевченка та Українського Робітничого Союзу.

Виставка праць І. Івахів відкривається 4-го квітня в Галерії Об'єднання Українських Мистців Америки в Нью-Йорку і триватиме до 11-го квітня.

Спершу, малярка працювала переважно в офорті. Під чучасну пору крейда, пастелі, чорнило, кольорові олівці, олії та олійні кремки замінили друкарську фарбу.

Серія "Вірусова фабрика" — це абстрактне зображення чи то грудної клітки чи людського організму. Будинок медичної лабораторії, т. зв. "вірусова фабрика", на який вона мала вид із свого вікна, служив як інспірація для цієї серії її мистецьких праць.

Цей будинок став метафорою людського організму. Праці поставали як візії даного роду фабрики, себто, людський організм як виробничий механізм, сприйняті мікроскопічно або в цілості. Саме поняття людського організму як свого рода фабрики є передане не тільки самою формою зображення, але також структурою і кольором.

На виставці знайдемо теж праці з серії "Часник". Сплетений в коси часник є виконаний як півзображення

або абстракція. Це гра ліній і кольорів.

"Я свідомо впливав на мою творчу працю, але було б трудно зосередитися чи то на однім мистці чи на означеній школі. Але можу сказати, що це, що безпосередньо впливає на мене і мою працю — це моє оточення. Це цілком очевидно проявляється в серії 'Вірусова фабрика'. Приміром, якщо б я не жила напроти цього будинку, ця серія праць правдоподібно не постала б. А так, завдяки іконографії цієї серії постають інші праці — твори".

В Нью-Йорку, де безліч галерій та музеїв, є нагода не лише спостерігати, але й вчитись на шедеврах чи то класиків чи сучасних мистців. Беручи під увагу кількість творів мистецтва, треба навчитися сприймати всіх, а зосереджуватися тільки на поодиноких вибраних.

НАШІ ГРАДУАНТКИ

Dr. Lesia Kushnir.

Олександра Кушнір народилася в Америці в сім'ї Віри і д-ра Юрія Кушнірів. Д-р Юрій довголітній заслужений голова управи УЛТПА. Олександра вчилася у народній школі св. Михайла в Йонкерсі. Закінчила середню школу Мерімавнт в Терри-тавні, у 1971 р. поступила до Ньюйорського університету на премедичні студії, які закінчила в 1975 р. Медичні студії закінчила в Автономному університеті в Гвадалагарі, Мехіко. 15-го грудня 1979 р. одержала диплом доктора медицини. Спеціалізується у внутрішній медицині, працюючи в Ст. Мері'с шпиталі у Ватербурі, Конн.

Д-р Олександра Кушнір брала живу участь у студентському житті, від наймолодшого віку і досі є активною пластункою

ГРАДУАНТКИ!

Просимо повідомляти нас про виследи своїх студій, закінчення університетів, одержання дипломів, докторатів тощо. Навіть якщо проминув уже деякий час від отримання диплому не вагайтеся повідомити нас про те. Нам потрібний перегляд молодих українських жінок, які покінчили університетські студії або мали наукові осяги.

Редакція "Нашого Життя"

*Ірка Івахів. Вірусова фабрика.
Чорнило, кольорові олівці*

ПРАЧКИ

Ідемо автобусом берегом Ніла. Сумерк, ще ще хвилина і божок ночі проковтне полум'яне сонце. Маґда, молода єгиптянська красуня через гучномовець звертає нашу увагу на особливості життя її земляків. "Приготуйте апарати, ось чудовий образ, наші жінки перуть білизну в ріці."

Тридцять три пари очей звернулися ліворуч, обличчя узброїлися у фотоапарати. Цик, цик...джж..., а мої думки підковою завернулися і попливли у минуле.

Зима. Так хотілося б піти до Василюхи і побавитися з Маґдуною і Юльцею. Та не пускають. Може б так втекти? Це найлегше, що буде то буде. У Василюхи всі метушаться, ніхто на мене й уваги не звертає. Приготовляють прання білизни. По середині сіней між обидвома "хатами" стоїть на трьох ніжках дерев'яний зольник, щось наче діжа на тісто, але не такий великий і вдвоє вищий, ще й з діркою на боці біля дна, затканою ціпком. Дівчата подають льняну білизну, а Василюха уважно оглядає кожний кусок і складає до зольника. Завершила ганчіркою наповненою попелом з чорними кусками вугілля. — Хіба ж пратимуть білизну на сухо, подумала я. — Та ні, Владзьо вніс великий залізний баняк з окропом, влив його до зольника і скоро накрив дерев'яною накривкою. В ньому, цьому зольнику, зашипіло, забулькала, заколотилось, аж страшно.

"Ну, то най си золит," сказала Василюха. "А ти Владзьо йди, прорубай полонку, але більшеньку, не лілуйсі, бо надворі студено — і аби борше, всі підємо на ріку прати. А, то ти с прийшла. А масло с принесла?"

— "Ні, але я принесу, напевно принесу", сказала я.

— "То уважай си абисмо мали в неділю чим голуво помастити, бо всі йдемо до церкви, нашому Владзеві перші заповіти будут си голосити."

— "А ви будете прати без мила"? — питаю.

— "А ти де сі така взяла, не знаєш, що зимов кури сі не несут, що понесу до корпоративи?"

Краще мені було не питати, а то ще й мило прийдеться винести з хати. В зольнику ще раз забулькотіло і дивно втихло.

— "Ану гівки, беріт на сани шмате і везіт на ріку, а не лишіт пранику".

Владзьо ухитрився, пересунув каменюки на бистру воду, де ніколи не замерзає. Василюха розплішила зольник, випустила гарячу, ясно брунатну воду, роздала по сорочці своїм донькам і мене не забула. Луп, луп загомніли праники спершу скоро і жваво — а дальше чим раз поволіше. Руки з холоду закріпніли, здається, повідпадають; щоб тільки скоріше виполоскати. Бистра гірська вода сильніша за дитячі руки, вирвала льняну сорочку і понесла. Біжу понад беріг, а вона, ця сорочка, як жива,

розстеляє рукави, колишеться то вгору то вділ, вихилляється на всі боки, а я біжу, біжу і молюся, щоб тільки її зловити. Буде ж мені, ой буде! Втекла з хати, без дозволу пішла на ріку прати, ще й чужу сорочку запроторила. В благанні піднесла я в гору руки і сорочка... зупинилася. Зупинилася на камені, а рукави по обох боках каменюки випростувались на хвилях, як в благанні: "Пусти в Чорне море, пусти."

*

На лівому узбережжі Ніла єгипетські жінки в теплий погідний вечір при заході сонця прали білизну.

ЕСНА

Подорожуємо корабликом по ріці Ніл. Причалили до берегів містечка Есна. По вечері провідник пропонує прохід по містечку. Збирається нас мала групка. Ідемо головною вулицею, видно тільки мужчин. Сидять біля будиноків, грають в шахи, доміно, курять водяні люльки, важать бавовну, торгують... Життя пульсує, хоч година пізня. Дві американки, що долучилися до нашої групи шукають, де б купити "Band Aid". Знайшли аптеку, але ніяк не можуть домовитися. Хочу якось допомогти, може мене зрозуміють? Непевним голосом кажу "плястер"? "О, плястер, е, е"! З вулиці почула я голос "дивіться, дивіться, пральня, він прасує ногою". Я вибігла на вулицю прижмурила, щоб краще бачити, очі і думка шибнула в минуле.

*

Сьогодні неділя, і я мушу занести до Василюхи обіцяне кокосове масло. Вчора купила я його в кооперативі на книжечку. На першого, як батько платитиме рахунок почнуться допити: "Кокосове масло? А нащо воно тобі здалося, хіба ж не було в хаті масла" і т.д. До першого ще далеко.

Під стріхою на жердці у Василюхи білизна вже не висить. Хіба ж можна назвати, що воно висіло? Ще добре його не розложили, як від морозу зовсім зіштивніло і так залишилося декілька днів гойдаючись на дручку прикріпленому двома ланцюгами до кроков, поки не висохло і зміякло. Сьогодні в хаті чисто і святочно. Ясно попелястою, майже білою глинкою вимастили челюсті, підлога помита, на постелі нові верети, а подушок з вишитими краями аж під стелю.

— "Слава Йсу" поздоровила я.

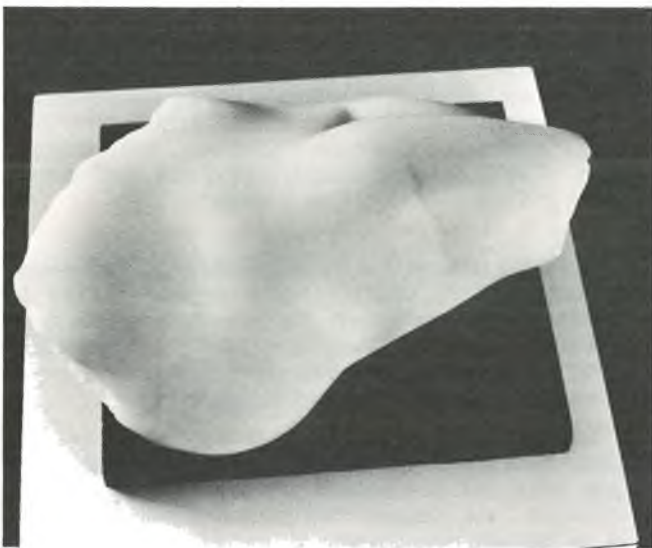
"Слава на віки, ой тос файна гівка, щос принесла масло, а ти Вольдзьо позагладжує сорочки", звернувшись Василюха до найстаршої доньки, "али поквапі лиш ковнір, пазухи, вуставки, рукави і дуди".

Ольдзя підійшла до полиці, де пишались глиняні розмальовані полив'яні миски і взяла дерев'яну ложку. Таки ложку, але назовні ложка ця була така

СУЧАСНІ УКРАЇНСЬКІ МИСТЦІ ГУРТУЮТЬСЯ, ЩОБ НЕ ВІДЧУЖИТИСЯ

Ольга Маришук. Осінній краєвид в Північній Каролайні. Монотип.
Olga Maryschuk. North Carolina Landscape-Autumn monotype

Аня Фаріон. Торсо. Алябастер. 1981 р.
Anya Farion. "Torso". Alabaster. 1981.

Продовження РЕФЛЕКСІЇ

гладонька, так вилискувалася, як політура на найдоржчих меблях. Ольдзя розложила на лаві спершу комір, притримала його одною рукою, а другою потирала його ложкою так довго, аж зробився він гладонький і лискучий. І так Ольдзя дерев'яною ложкою випрасувала п'ять сорочок. Тільки комір, пазухи, уставки, рукави, і дуди....

*

І хоч як я прижмурювала короткозорі очі, таки єгипетської техніки ручного прасування ногою, не поїняла.

Продовження буде

Група мистців молодшого віку відвідала редакцію "Нашого Життя". З терпеливістю, якої не завжди можна сподіватися від молодших, вихованих в Америці, чекали на розмову.

Хто ж вони, як окремі особи?

Це: Стеля Боднар, Лариса Лаврінченко, Оля Маришук, Аня Фаріон, Оріся Шепарович, Ільона Сочинська-Шиприкевич. До їх групи належать ще інші, в тому два чоловіки: Гіларій Зарицький і Алекс Сибірський, але сьогодні не прийшли (надіємося, що не з чоловічого шовінізму). Приємно було, що в розмові взяла участь присутня в редакції мистець Слава Геруляк.

Хто ж вони як група?

Розказувати починає, сповнена внутрішньої енергії, Оріся Шепарович, інші доповнюють своїми спостереженнями.

Почалося все приблизно три роки тому. Архітект Ростислав Жук доповідав в Українському Інституті Америки про культуру, мистецтво. Звернув увагу на відповідальність мистців перед своїм суспільством. Вони, виховані вже в Америці, досі працювали ізольовані. Під впливом тих слів почали роздумувати, що вони, як група можуть дати спільноті, як ділитися своїми досягненнями.

Спершу постало бажання пізнати українських мистців старшого покоління, пізнати традицію мистецького мислення. До контакту з мистцями заохочував їх теж скульптор Михайло Черешньовський з яким зустрічалися в галерії ОМУА. Згодом спільно відвідали мистців Петра Холодного і Якова Гніздовського. Ті зустрічі збагатили їх, захопили і заохотили до пізнання мистецьких традицій, підтримали їх намір не працювати відокремлено.

Почали сходитися у студіях членів групи, обмінюватися думками, поглядами, ідеями. Мистці бувають егоцентриками, самозакоханими, мають у собі елементи вдачі Нарциса. У сьогоднішньому зматеріялізованому світі потрібна взаємна підтримка і моральна й творча, як теж увага і пошана до творчості своєї і заодно до творчості інших. Вони працюють в різних мистецьких напрямках, але цікавляться працями інших, думають як собі взаємно допомогти. Відвідини студій (був навіть час, що хотіли мати одну спільну майстерню) збагачували внутрішньо, помагали.

Тепер готують спільну виставку в Українському Інституті Америки, в якій крім них візьмуть участь ще деякі мистці. Хотілося б знати в яких ділянках працюють, а теж чи українська духовність знаходить свій вияв у творчості? Чи об'єднання у групу дало їм щось позитивного?

Стеля Бодак, розповіла, що як мистець почувала себе дуже самотньою. Це перша група до якої увійшла. Відвідини студій, виміна думок дуже підтримує її. Крім того їй дуже залежало на тому, щоб зв'язатися з українською спадщиною, віднайти її сліди і ці зустрічі їй у тому допомогли. Мистецтво це важлива частина її життя. Щоденна праця це боротьба за те, щоб могли творити. Тепер спільно стараються протиставити духовне багатство матеріальному.

Маює акварелі, а теж абстрактні геометричні форми, майже мініатюри (4 × 4) вживаючи 4-6 кольорів.

Оріся Шепарович говорила про те, що хотілося їй співдіяти, помагати іншим. Нам треба духових провідників, борців за збагачення духового життя. Для творчості

потрібна атмосфера миру, медитації, а не невротичних конфліктів. Розказує про своє перебування на Креті. Там у самоті довгий час мусіла позбуватися із свого внутрішнього світу нагромаджених там непотрібних обтяжень. По довшому часі почулася внутрішньо порожня, чиста, готова прийняти позитивні вартості.

Українські елементи залишаються назавжди у підсвідомості і знаходять свій вияв: наприклад твір з архаїчною тематикою набирає форми булави, а в абстрактних творах часто появляється мимоволі взір вишивки.

Великі декоративні картини, які творить це праця на замовлення. Все інше є її особистим мистецтвом. Тепер займається конструкціями з дерева і каменя. Такий твір під назвою "Плащ" задумує показати на виставці.

Лериса Лаврінченко: до часу приєднання до групи завжди думала про себе як про ні з ким не зв'язану одиницю. Після тих зустрічей її настанова змінилася. Зустрічі народжують нові задуми.

Зв'язок з українською духовістю є завжди у підсвідомості, а появляється у різному, як ось у ставленні до природи. Ще малою навчили її спостерігати і любити природу.

Професійно працює у видавництві Рідер Дайджест в ділянці книжкової графіки. Її мистецька творчість поза професійною це олійні пейзажі, портрети.

Оля Марищук на виставку готує монотипії. Її завжди притягало й цікавило оточення, це що її окружає. Коли вона перебувала в Україні малювала етнографічні картини, в Норт Каролайні цікавив її краєвид, а в Нью-Йорку вона малює це дивне місто. Внизу воно засмічене й брудне, але коли дивитися вечором згори на освітлені вежі Нью-Йорку — то виглядає як казка.

Про впливи свідомі і підсвідомі української духовости на її творчість говорить її тематика і стиль її творів.*

Аня Фаріон своїми спостереженнями про створення групи, близька з висловленими вже твердженнями, що зустрічі дають нові думки і ідеї. Вона скульптор, який творить в камені, алябастрі і різних його родах.**

Ільона Сочинська-Шиприкевич ще раз підкреслила, що кожний з них зберігає власний напрям творчости, але зустрічі і відвідини студій піддають нові помисли. Досі працювала як комерційний графік, а тепер малює, а до цього заохотила її саме ця група. Тепер працює в жанрі фотореалізму і графіки.

Наша жвава і цікава розмова закінчилася. Але надіємося, що зацікавлення молодих мистців української духовістю, настанова співпраці і свідомість відповідальности за свою творчість буде тривка.

У. Л.

* Статті про Ольгу Марищук "Наше Життя" ч. 3 ст. 9 — 1979 р. і ч. 4, ст. 8 — 1981 р.

** Стаття про Аню Фаріон "Наше Життя" ч. 8 ст. 13 — 1979 р.

ВІД РЕДАКЦІЇ "НАШОГО ЖИТТЯ":

Проситься всіх дописувачів "Нашого Життя" посилати до редакції тільки оригінали дописів чи статей. Згідно з журналістичною практикою не подається копій статей, що були поміщені, чи переслані до інших газет чи журналів. Для кожної газети, чи журналу треба писати окрему вістку або статтю. Будемо вдячні, коли пресові референтки чи дописувачі будуть придержуватися тієї засади.

Ільона Сочинська. Коляж. Олія. 1981 р.
Ilona Sochynsky. "Collage". Oil. 1981.

Стелла Бодак. Аніта. Рисунок чорно/білий
Stella Bodak. "Anita". Drawing/Black and White.

ЗАКЛИК ДО ВІДДІЛІВ

Референтура суспільної опіки опікується "Бабусями", які мешкають у різних державах. Цю ділянку провадила довгі роки та дальше веде її Ольга Гнатик, членка 28-го Відділу та членка комісії суспільної опіки СУА. З огляду на великий зріст старших віком осіб є декілька "Бабусь", що ще не мають опікунів. Опікунами "Бабусь" є Відділи, які пожертували 100.00 дол. на цю допомогу. Минулого року було таких 15 Відділів. Тепер число "Бабусь" збільшилось — то звертаємося до Відділів — ДОПОМОЖІТЬ БАБУСЯМ!!!

ДЕ КРАЩЕ? У ВЕЛИКИХ ЧИ МАЛИХ ГРОМАДАХ?

Після одного концерту, на який приїхали дві мої знайомі, Наталя та Оксана, ми ішли разом на вечерю. Ми обмінювалися різними враженнями з концерту і спостереженнями, аж дійшли до своїх місцевих проблем. А вони зовсім інші в обох моїх приятельок. Наталя живе у великому місті, а Оксана у досить маленькому, де й українська громада невеличка. Обидві приятельки описували різниці в житті їхніх громад залежно від їх величини.

— Ви собі не уявляєте, як така мала громада може людину прямо поневолити всякими обов'язками. Усі дрібні справи стають там великими, й кожний діяльний громадянин мусить бути в них заангажований...

— Оксано, але так можна хоч бачити ясно, хто і де працює або радше — чи працює взагалі у громаді.

— Наталю! Це тільки спрощений висновок. Тому що у малій громаді мало людей, а повно різних товариств і організацій, ті самі люди всюди мусять тягнути роботу. І в парафії, і в школі, і в Союзі Українок, і в культурній централі. Це забирає час настільки, що нема вже його на участь у професійних чи інших товариствах.

— Ох, Оксано, але подумай, у тебе ніколи не буде роздвоєння чи маєш піти на таку імпрезу, чи на іншу, що в той самий час наша громада улаштує.

— Наталю, справа не у виборі імпрез. Справа в тім, що ти є приневоленим бути на кожній імпрезі (добрій чи слабій), бо інакше зразу є помітним кого нема, і тоді це інтерпретується немов незадоволення даною групою, чи організаторами і т.п. Не раз людина почувається немов у чагарнику, з якого не може вийти. Тебу хочуть стягнути до одного рівня, і не люблять, щоб хтось був інакшим від них.

— Якщо ти не хочеш оцінити свого безконфліктного становища, Оксано, то хоч оцінюй, як за тебе все це вирішують" — жартувала Наталя.

— Подумайте, що в такій провінції мало хто навіть підозрівав, що у нас можуть бути якісь ще й професійні зобов'язання, товариства, або навіть, що можна бути активним в українських товариствах поза нашою провінцією, що навіть існують такі, і що вони до чогось комусь потрібні. Просто не лишається часу на якісь "позамісцеві" зацікавлення чи діяльність.

— Та коли у вас мала громада, то можна якось

поінформувати людей, що ти маєш ще й інші обов'язки, і що це також є для української громади.

— Так здається, Наталю. Та спробуй не прийти на новорічну забаву парафії, то зараз кажуть "нас оминають, думають, що вони ліпші, погорджують нашими забавами не почуваються, що вони з нами одна родина". Але скільки цих "родин" можна мати? І парафія має свої претенсії, і професійні товариства (українські і американські) — і як їх погодити?

Подібні нарікання я також уже часто чула. Є багато осіб для яких парафіяльне життя є їхнім повним життям. Усе зосереджене довкола цього — від ліплення вареників, до печення тортів, до пікніків і місцевих фестивалів. Але не можна вимагати, щоб усі тільки так проводили свій час. У них нічого не міняється і того другим бажають і від других того очікують.

— А ти, Наталю, можеш захватись у великому місті, у великій громаді. Ти можеш собі вибирати тільки такі імпрези й організації, які тебе цікавлять, які тобі щось дають, допомагають рости.

— Оксано, часами того вибору аж забагато. Часами хотілося б менше цих конфліктів у часі мати. Та й у великих містах тебе роздирають до різних комітетів. Хоч, правда, може, ми так зовсім не замикаємось у гетто — є легше користати з довколишнього світу, культурних імпрез, які своїм рівнем можуть підносити наші. Але чи все це залишає мені більше часу?

— Наталю, чи вважаєш, що ти могла б ліпше використати свої здібності та час, коли б пропустила деякі збори, імпрези чи акції?

— Так, Любо. Чи для себе професійно, чи для добра української справи — як це у нас кажуть — дещо могла б пропустити, а за цей час чимось вартіснішим зайнятись, а таких розпочатих проектів у мене досить багато.

— Але, Наталю, тобі є легше сказати "ні", бо є більше людей, що можуть дану роботу виконати. Ти можеш легше поклясифікувати що найважливіше для тебе, і що вартє твоїх зусиль і часу.

— Це правда, Оксано. Ми часами того не доцінюємо, що так багато залежить від нас самих. Наші спільні знайомі "Х" живуть зовсім ізольовані "на селі", є вільні від усяких зборів і біганин, а за цей час могли видати понад десяток важливих для українців наукових праць та книжок. Але я не могла б жити без великого культурного центру...

З нашої розмови виходило, що мої приятельки оцінювали велике місто як краще місце для особистого росту та використання своїх здібностей для добра якоїсь справи. Проте залишилось враження, що таки найкраще виразно вибрати свої пріоритети. Себто треба проаналізувати, які в мене здібності, що можу з ними вчинити (для загального добра — не тільки свого) — і тоді присвячувати час головно тій ділянці.

А яка ваша думка про малі та великі осередки?

Любов Калинович

ЩО КРАЩЕ?

— "Іду до праці — заявляє моя молода співрозмовниця — двадцять років я присвятила родині, прийшов час тепер зробити щось для себе!"

Безумовно, не можна не признати слушності такій настанові та вона в 1982 р. така самозрозуміла, що було б неактуально і нелогічно її оспорювати.

Але ... у нашої співрозмовниці троє дітей, з того двоє у найбільше критичному часі дозрівання в середніх школах. Чи буде втомлена професійною працею мама мати час і терпеливість вести тепер з ними розмови, слідкувати за їхнім життям, а передусім впливати на їхній розвиток більше як впливає довілля? Надіємося, що так. Та ж сотки-тисячі жінок уміють тепер погодити професію з материнством, а відома річ, що дуже часто жінки, які мають обов'язки поза родиною, більше звертають увагу на виховання дітей, тоді, коли ті, що сидять дома, тратять терпець і послідовність у тому відповідальному завданні.

Однак здається, що в тому складному питанні становище української жінки куди важче як американки, якій вона додержує кроку у змаганні за рівноправність. Бо тут до звичайного материнського виховання допучується ще і українське, а воно вже у самому своєму заложенні сповнене суперечностей. Тож рішати, що краще і що правильне, дуже і дуже важко.

Думаючи про рішення нашої співрозмовниці, шукаємо за живими прикладами, які допомогли б їй перевірити свої погляди. Підсуюють їх недавні

До Редакції "Нашого Життя"

Відгук на статтю: "Чи ви говорили зі своїми дітьми про "секс"

Починаємо говорити! Це добре. Ваша тема мене цікавить уже цілий рік. Я прибирала чимало матеріалів у цій справі, а вона дуже поважна. Вона ж бо не обмежується тільки до впливів американського "сьогодні" на нас. Проблема сягає глибше, є далеко складнішою, далеко посуненою недугою, яку важко буде лікувати.

Писати статті? Замало. Ціла Америка говорить, дискутує і водночас дезорієнтує. Тепер є час замішання і хаосу, контроверсії, яка замінюється в гіпокризію. Кажуть це вплив лібералів, а я сказала б злочинців, які роблять мільйони на молоді. В цю пастку попали і ми, наївні. Старше громадянство живе в ізолюваному світі, ніби до нас не стосується ніщо, що є поза нами. Але ж ми живемо американським життям, і всі проблеми їхнього життя стосуються і до нас.

Треба акції. І якраз СУА є організацією, яка повинна ці справи порушити. А треба бути обережним, треба боронитися мудро.

Потрібне самовиховання, треба пильно вивчати, слухати телевізію і треба уважно спостерігати, як до тієї справи ставляться, де з'являється злочинна рука, яка деморалізує молодь. А як ці справи дісталися до нашого ізолюваного середовища? Ми могли б це оминати коли б у нас очі були відкритими. Рятуймо те, що є ще можливе. Треба творити гурти, які над цим будуть працювати. Якщо знайдеться такий гурт, я радо поділюся моїми матеріалами в цій справі.

Зацікавлена
(Прізвище знане редакції)

зустрічі з двома українськими родинами, в яких подібний високий життєвий стандарт, що не вимагає праці жінки-матері для заробітку, подібні віком діти і батьки.

В першому випадку присутність дома мами ніяк не допомагає. Діти ідуть своїм власним шляхом, щораз далі від родини, українства, зовсім залежні від "тиску" шкільних товаришів, піддаючись хвилі. Вони приносять батькам щораз більше журби, проблем і питань "чому", мимомого, що мама всеціло віддана родині.

Друга родина, успішно протиставиться зовнішнім впливам теплим, сердечним спільним життям. Там все ще сідають разом до столу, починаючи їжу молитвою "Отче Наш", там молода віком мама не лише є "менеджером" цілого складного родинного апарату (четверо дітей і двоє батьків), але і товаришкою спортів, дозвілля та виховницею. Ціла родина "пластує" та навіть спільно проводить вакації, хоча двоє старших дітей вже закінчило каледжі.

Чому така різниця — хоч обставини подібні???

Не знаємо і не маємо наукових підстав, щоб робити психологічну аналізу чи поважні висновки.

Але нам здається, що сьогодні кожна українська родина, це твердиня для себе, яка або встоїться своєю власною силою, або впаде. А все ж її падіння залежить від опору, який найбільше успішно вміє ставити таки наше жіноцтво.

Через те для тих жінок, які здають собі з того справу, питання чи йти до праці, чи залишатися дома, таке складне для розв'язання.

Тому для тієї проблеми немає одної рецепти.

O-KA

БОГДАН КРАВЦІВ

ВЕСНЯНКА

Ой, весна, весна, та весняночка,
А де ж твоя донька та паняночка.

Із пісень-веснянок

Скресає крига, сніг стає водою,
струмують в руна і прудкі струмки —
і давній спогад пошумом ріки,
далеким шумом кличе нас тудою,

де квітням юним, кров'ю молодію
горів кохання пошиб чарівки
і в танець вабив приторком руки,
в обміть п'янливу любого прибою.

Ще мить — і знову витягнеться струнко
ставна берізка і, навспиньки ставши,
цілунком усток, пелюсток торкне.

І закоханням, мов солодким трунком,
наплеться серце, як давно, як завжди,
як давня юність — часне і ясне.

Із збірки "Зимозелень"

СПОГАДИ — ВІЙНА І ВИЗВОЛЬНІ ЗМАГАННЯ

Продовження

В один із таких приїздів голова Місії одержала телеграму, що її урядничка в Рівному занедужала на шарлятину. Місс Аллен, на щастя, виїхала до Англії, а другі боялися зарази. Мені ж хотілося віддячитися Місії за все, що вона зробила для українців. Пригадавши їм, що я сестра милосердя, зголосилася сама до хворої. На ранок я вже була в Рівному. Виявилося, що це не була шарлятина, а кір, і в дуже легкій формі. За кілька днів я привезла окремих вагоном мою видужанку до Варшави.

Я знала вже майже весь склад Місії. Ще раз переконалася, що працювала там дійсно лиш голова Місії, місс Аллен та містер Ремс, а решта "набиралася враження". Мене нестримно потягнуло додому. Але хтось сказав, що особовий поїзд до Тарнова вже відійшов. Це почув містер Ремс і зірвався обурений.

— "Пані Совачева зробила велику прислугу для Місії, треба її відправити, коли вона цього бажає, поспішним, що відходить о 2-ій годині — звернувся він до підлеглого йому старшини. — Ви відпроведите пані нашим автом на двірць, купите їй квиток першої класи і посадите в вагон на нумероване місце".

І от Варшава мала в той день видовище: відкрите авто з англійським прапорцем мчалось по головній вулиці, маючи за пасажирів жінку в українській хустці замість капелюха, а поруч неї елегантного англійського старшину. При контролі квитків у вагоні кондуктор довго роздивлявся, підозріло оглядаючи мій костюм, але о 3-ій годині ночі я була вже вдома!

Ця поїздка до Рівного міцно зв'язала мене з Місією і не раз вона довела мені свою приязнь.

Восени 1921 року в Стокгольмі мав відбутися жіночий конгрес. Там не було представництва від українського жіноцтва, але ми постановили послати привітання й меморандум. Коли я дізналася, що голова Місії збирається бути на конгресі, я як голова Союзу Українок у Тарнові просила її обстоювати наші інтереси. Але несподівано вона відмовилася. На мій запит, чому вона не вважає можливим цього зробити, вона відповіла, що "за кордоном всі вважають Україну частиною Росії". От тобі й на! Це було для мене жорстокою несподіванкою, що пізніше підтвердилася різними фактами.

Так скінчилася моя співпраця з Місією, але не моя приязнь із членами її. Бо мала я докази й іншого відношення до нас і наших домагань. Місс Аллен була членом Міжнародної Федерації Ліги Миру і Свободи, що користувалася великими впливами в міжнародному світі. Через неї вдалося мені знайти зв'язок із професором-англійцем, що належав до англійської делегації в Лізі Націй у Женеві. Через

місс Аллен я передала йому весь матеріал про катування й смерть Ольги Басараб у в'язниці. Не знаю, як це там використано, але цей випадок наробив за кордоном великого розголосу.

Ще один епізод із моєї співпраці з місіями пригадався мені. У 1921 році, перебуваючи в Тарнові, я мала честь бути головою Союзу Українок, а водночас, як уже згадано, представницею англійської допомогової організації.

Від недоїдання та злиднів найбільше терпіли в нашій громаді діти. Шукаючи засобів чесного зарібку для матерів, вирішили ми звернутися до організації УМКА, представництво якої перебувало в Кракові, з проханням — відкрити в нас майстерню вишивок. З таким дорученням вирудили мене до нього.

В УМКА ніхто мене не знав, прохати я взагалі не вміла, а тому з великим хвилюванням переступила я поріг невеликої кімнати, де містилася канцелярія УМКА. Ніяковіючи, пояснила я огрядному спокійному панові мету мого приїзду. Хоч як привітно дивились на мене його ясні очі, але крім здивування й байдужості, як мені тоді здавалося, я нічого не доглянула в них Ситий голодного не розуміє, — подумала я з гіркістю.

— Хіба у вас, у Тарнові, є бідні люди? — почула я з боку запитання приявного при цьому добродія. — Тиждень тому кілька ваших улаштували в якійсь каварні забаву, на яку витрачено не одну сотку.

Злість, образа і сором розв'язали мені язика. Ой і перепало ж тут і "нашим", і добродієві, як я згодом довідалась, урядовцеві УМКА! Містер Арнольд, голова Місії, посміхаючись добряче, слідкував за виразом мого обличчя, не розуміючи ані слова по-французьки. Урядовець переклав йому нашу дискусію.

— Русска? — почула я нарешті.

— Ні, українка. Я ж не прошу допомоги, а можливості чесного зарібку за працю, яку пропонуємо, — відповіла я, прямуючи до дверей та жаліючи в душі даремне витрачених на поїздку грошей.

— Чекайте, пані, — почула я голос урядовця. — Містер Арнольд просить вас зійти до нього за дві години. Він хоче подумати над тим, що він міг би зробити для ваших земляків.

Я подякувала й вийшла з наміром більш не повертатися. Була 10-та година ранку, а мій поїзд відходив на Тарнів о годині 12-ій. Тиняючись по вулицях Кракова, я заспокоїлася. Згадка про тих, що вислали мене, привела до розуму:

— Піду, хоч і певна, що відмовлять, але мушу почути рішучу відповідь, — рішила я. — Не можу не довести справи до кінця!

О 12-ій точно постукала я в уже знайомі двері. Замість містера Арнольда й неприємного урядовця я застала там малу дівчинку чотирьох років і якусь

пані, що порядкувала стіл до обіду. Привітно простягнувши мені руку, вона заговорила до мене по-німецьки:

— Мій чоловік зараз повернеться. Він пішов дізнатися, скільки ми можемо вам дати матеріалів до вишивання і ниток для вашої майстерні і написати вам уповноваження, як нашій представниці. Сподіваюсь, що ви задоволені й не відмовитеся пообідати з нами?

Я почала дякувати й відмовлятися від обіду, покликаючись на поїзд, що відходив о 2-й. Але це не допомогло, бо прийшов саме господар хати і, все так же мовчки посміхаючись, указав мені місце за столом поруч себе. Всі сіли і, схиливши голови над тарілками, проказали молитву та прийнялися за їжу.

НАРИС

В Рідній Школі, в Садочку, у Світличці — всюди йде підготовка дітей до Академії Шевченка. Вихователька в Світличці готує спільну, гуртову деклямацію. Діти пильно слухають вчительку, ретельно повторюють слова. Дехто з них спотикається, не може висловити, збивається на англійську мову, по-англійському переписує. Вчителька терпеливо пояснює, повторює. Малюки завзято, щиро намагаються повторити так, як пані вчителька.

Але ось одне дівча — найменшеньке — піднімає ручку і не збиваючись чистою, рідною мовою деклямує два перші рядочки. — "Як це ти, Софієчко, так швидко запам'ятала і так гарненько сказала?" — великі карі оченята глянули щиро в очі учительці: — "Я не знаю". — "Ходи сюди до мене, Софійко, хочеш тобі дам ще віршик, коротенький, і ти його після того, що ви всі разом кажете — скажеш сама. Добре?" — "Добре. Я скажу". Оченята спалахнули радістю.

Ось уже і день академії. Хвилювання. Метушня. У найменшенької — тієї зі Світлички — серденько гупає несамовито. А мама ж нічого не знає — це її, Софійчина маленька таємниця-несподіванка для мами. Ніхто того не знає, ніхто того не помічає, як дуже вона хвилюється, яку таємницю ховає Софійка. Вишита сорочинка, спідничка, разочок намиста і кіски задерикуватими хвостиками на два боки.

Всі вони стояли громадкою навколо вчительки за лаштунками і уважно прислухались до останніх вказівок.

В залі вже сиділи батьки, брати, сестри. У Софійки і бабуня була. Звідтам було чути притишений гомін. "А мама — нічого не знає!" ... В голівці шугали рядочки віршика, опанував якийсь новий, незнаний ще досі стан.

І ось вони вже на сцені перед спущеною ще завесою. Вона ще відділяє їх від публіки. Вчителька розставила всіх, останній раз нагадала слова вірша, нагадала як стояти, як вклонитися під кінець. Малій солістці-декляматорці пояснили як, після закінчення групової деклямації, вийти трохи наперед і виголосити свій віршик. Діти хвилювались. Кожний по своєму переживав свій спільний виступ. Софійка виглядала спокійною і ніхто не знав як неймовірно калатало її серце.

Це зробило на мене велике враження. Почулася родина з її традиціями і міцними підставами морального виховання. Зачарована успіхом мого доручення та усім тим, що я бачила тут, я вже гірко докоряла собі за мій передчасний осуд, що, мовляв, "ситий голодного не розуміє". Тим більше, що я, виїхавши о 6-й ранку і то натще, була дійсно дуже голодна і не могла не оцінити зрозуміння цих моїх "ситих" господарів, що уважно слідували за тим, щоб моя тарілка не була порожня.

— За тиждень ми всі приїдемо до вас і привеземо ще полотна й ниток, — сказала мені на прощання місис Арнольд.

Так почалося моє знайомство з організацією УМКА і трілітня співпраця з нею.

Нарешті завіса відкрила сцену. В залі було багато людей — рідних, знайомих, чужих. І всі вони так близько сиділи, ось тут знизу, і всі дивились на них, на своїх найменших. Дуже було ніяково і трохи лячно. Вчителька з-за лаштунків дала знак починати. Ох, і тяжко було згадати і вимовити перше слово! Але якось всі разом подужали хвилевий переляк і ... гуртова деклямація закінчилась під бурхливі оплески.

Маленькі декляматори, збентежені стояли зворушливою кольоровою грудочкою. На обличчі кожного з них, у кожного по-різному, було стільки переживання, так промовисто виявленого. Опанувавши перше збентеження, малеча стояла усміхнена, відпружена. Оченята сяяли, і тах хотілось зірватись і бігти до мами. Але ... рішуче і відважно відділилось від групи карооке дівча, з косичками на два боки. Стало біля рамп і чітко та ясно без єдиної помилки виголосило свій перший самостійний віршик. Скінчило. Засоромлено, ніяково, ніби прохаючи вибачення глянуло на свою маму. Мама ж бо не знала і ніхто в родині не знав, що мала Софійка готувала віршик на академію Шевченка. Що вона переживала?

Коли мама після вечері, коли вона була вже в ліжечку, міцно її поцілувала і почала казати, як гарненько вона задеклямувала — Софійка без жадної надуми, просто сказала: — "Мамо не треба". Мале дівчатко! Така подія-таємниця і успішне її завершення глибоко були пережиті. Настільки глибоко, що говорити про неї навіть з мамою не було сили.

Кожне дитинча має велику, чулу і чисту душу. І лише від батьків залежить зберегти, не покалічити цю — маленької людини — душу — виплекати-виховати, як скарб свого народу, цілого людства.

Баба.

У восьму сумну річницю смерті мого найдорожчого мужа **бп. п. Івана Мосевича** складаю 100.00 дол. на Стипендіяну акцію СУА в Бразилії.

Люба Мосевич

В пам'ять втрати нашої приятельки — сестри **Ярослави з Мельників Марк**, складаємо 25.00 дол. на Фонд студіючої молоді в Бразилії,

Ірена і д-р Теодозій Сеньковські

Вісті з Централі

Голова Союзу Українок Америки Іванна Рожанковська, взяла участь у святкуванні 90-ліття Блаженнішого Патріярха Йосифа Сліпого, які відбулися у Філадельфії 28-го лютого 1982 р.

Головна Управа СУА кооптувала Марту Данилюк на виховну референтку з днем 28 лютого 1982 р. Бажаємо успіхів на новому пості.

ЦІЛОДЕННЕ ПОШИРЕНЕ ЗАСІДАННЯ ЕКЗЕКУТИВИ СУА

Цілоденне поширене засідання Екзекутиви СУА відбулося 31-го січня 1982 р. Крім членок Екзекутиви і редакторки журналу "Наше Життя" участь взяли — референтка суспільної опіки Анна Кравчук, пресова референтка Ірена Чайківська та референтки зв'язків Ірина Куровицька і Марта Федорів.

Крім полагодження біжучих справ, метою засідання було обговорення і налагодження справного діяння референтури суспільної опіки і референтури зв'язків СУА.

В ділянці суспільної опіки обговорено справи допомоги політичним в'язням і їхнім родинам, допомоги "бабусям", справу централізації фінансів призначених на фонд суспільної опіки. Схвалено видати брошурку-звіт з праці акції "Будьмо приятелями".

Референтки зв'язків Ірина Куровицька і Марта Федорів звітували — перша зі своєї участі в засіданні "Ліги проти знеславлювання українського імені", друга з її участі у відзначенні в Вашингтоні 5-ліття заснування Української Гельсінкської Групи в Києві.

Обидві референтки візьмуть участь у конференції ЕРА, яка відбудеться 6-го і 7-го лютого 1982 р. в Луївілл, Кентакі.

Дискутовано і вирішено, що Союз Українок Америки візьме участь у Конгресі Міжнародної Жіночої Ради, який відбудеться в вересні 1982 р. в Кореї.

Покликано комісію відзначень в особах — Ольга Гнатейко, Іванна Ратич і Теодозія Савицька. Комісія намітить критерії відзначень, які будуть подані Відділам окремим обіжником.

Схвалено, що наступна, XX-та Конвенція СУА, яка відбудеться в травні 1984 р., відзначить 100-ліття заснування першої жіночої організації (тов. Українські Женщини — 1884 р.) у Станиславові і 50-ліття Українського Жіночого Конгресу, теж у Станиславові.

ОКРУЖНІ З'ЇЗДИ

Дня 21 лютого 1982 р. відбувся З'їзд **Округи Філадельфії**, на якому Екзекутиву репрезентували заступниця голови СУА Лідія Гладка і Іванна Ратич фінансова секретарка Головної Управи. Головою Округної Управи вибрано Ростиславу Матлу.

Дня 21 лютого 1982 р. відбувся З'їзд **Округи Нью-Йорк**, на якому Екзекутиву репрезентувала вільна членка Головної Управи Ольга Гнатейко. Головою Округної Управи вибрано Лідію Марун.

ПЕРШИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ЖІНОЧИЙ КОНГРЕС У США

28-го — 30-го травня 1982 р. відбувся в Нью-Йорку Перший Український Жіночий Конгрес, що зараз був першою Конвенцією Союзу Українок Америки. В Конгресі взяли участь делегатки Відділів СУА, жіночих організацій у США і гості з Канади, разом понад 100 жінок. Звідомлення та коментарі в українській пресі вказують на важливість цієї небуденної події. Для СУА Конгрес став переломовим моментом, який започаткував дійсний ріст організації.

Урочисте відзначення 50-ліття Конгресу повинні влаштувати всі Округи СУА, а також ті Відділи, що з огляду на віддаль не можуть взяти участі у спільній імпрезі. При цій нагоді слід вшанувати учасниць Конгресу, що живуть у місці осідку Округи або Відділів. Матеріали для ювілейного свята просимо замовляти в канцелярії СУА.

ОБІЖНИКИ СУА ДО ОКРУЖНИХ УПРАВ І ВІДДІЛІВ СУА

Округні Управи і Відділи СУА одержали в січні і лютому 1982 року обіжники від заступниць голови і референток СУА.

Заступниця голови Теодозія Савицька написала три листи до Відділів далекого віддалення, якими поінформувала їх про працю СУА у різних ділянках.

Заступниця голови Лідія Гладка, яка є в постійному зв'язку з Округними Управами СУА, написала другий з черги обіжник, в якому дала головам Округ напрямні, як приготувати і перевести Округний З'їзд, щоб ним зацікавити всіх членок СУА даної Округи. Дораджувала, щоб темою програмової доповіді З'їзду, з огляду на рік Декади Української Родини, була "Українська родина підставою збереження ідентичности". В дальшому звернулася до голів з проханням, щоб вони піддержали підготовчу працю до української жіночої конференції, що має відбутися восени цього року на Союзівці. Теж закликала Округи активно включитися в кампанію здобуття фондів на придбання відповідного приміщення для Українського Музею.

Культурно-освітня референтка Оксана Ленець у своєму обіжнику подала, що у зв'язку з проголошенням СКВУ і СФУЖО Декади Української Родини, Округні Управи одержали відповідні матеріали, які вони помножать і роздадуть Відділам. В дальшому написала, що голови Округних Управ одержали теж матеріали, які у великій мірі допоможуть у записуванні на магнетфонній стрічці розповіді давніх емігрантів-піонерів в Америці, а також суспільних діячів, активних давніше в Україні і тут, на поселеннях. Закликала, щоб культурно-освітні референтки виявили зацікавлення і зрозуміння для цієї так важливої справи.

Теж подала, що в програму референтури включено підготову до відмічення п'ятдесятиліття від часу голоду в Україні. З огляду на те просила, щоб вишукати очевидців-

свідків тієї трагічної події та переводити з ними інтерв'ю, записуючи на стрічку.

Пресова референтка Ірена Чайківська звернулася до голів і пресових референток Окружних Управ, щоб вони подбали про те, щоб в Округах переводити засідання з пресовими референтками Відділів та вишколювати їх. Дораджувала нав'язувати контакт з місцевою пресою, влаштовувати імпрезу "Жива газета", пропагувати і давати до місцевих крамниць до продажу "Наше Життя" і видання СУА.

До Відділів референтка вислала окремий обіжник, яким закликала переводити в життя постанови XIX Конвенції СУА, придержуватися реченця подавання хроніки Відділу пресовій референтці Округу, яка на підставі хронік Відділів зладить хроніку цілої Округу, написати раз в році допис про цікаву подію у Відділі, зразу після відбуття загальних зборів Відділу подавати до "Нашого Життя" склад управи Відділу, а також просила Відділи допомагати у кольпортажі журналу "Наше Життя" і видань СУА.

Референтка суспільної опіки Аня Кравчук у своєму обіжнику звернула увагу Відділів на внутрішню ділянку суспільної опіки — потребу моральної і матеріальної опіки для людей старших віком: творити на місцях для них об'єднану суспільну опіку, організувати "Клуби Старших", продовжувати допомогу "Бабусі", опікуватися вдовами.

Зовнішня ділянка суспільної опіки охоплює допомогу українцям в Європі, біженцям з Польщі, які перебувають у Відні, політичним в'язням і їхнім родинам, українцям у Південній Америці, продовжування стипендійної акції в Південній Америці і Європі. Референтка подала, що програма листування успішно продовжується і закликала далі приєднуватися до цієї цікавої акції.

СКЛАД КОМІСІЇ СУСПІЛЬНОЇ ОПІКИ:

Допомога "Бабусі" — Ольга Гнатик
Стипендії до Європи — Софія Андрушків, Віра Мицьо
Стипендійне бюро (Південна Америка) — Марійка Гивель,
Іванна Матківська
Координація посилання пакунків (Європа) — Віра Мицьо
Координація посилання пакунків (Південна Америка) —
Анна Косаноцька
Комісія стипендій — Теодозія Савицька, Софія Андрушків,
Анна Кравчук
Касир стипендій — Ірина Качанівська
Комісія допомоги політичним в'язням — Ольга Заремба,
Надія Світлична

НА СТИПЕНДІЙНУ АКЦІЮ СУА ВПЛАТИЛИ В СІЧНІ 1982 р.:

1.000.00 дол.: Микола Бойчук, Спрінгфілд, Н. Дж.;
по 300.00 дол.: Марія Савицька, Джамайка; д-р Олександра
Школьник, Акрон;
210.00 дол.: Василь і Евдокія Барничі, Дітройт (Евдокія є
членкою 5-го Відділу СУА);
205.00 дол.: Іван і Євгенія Бучки, Чікаго;
по 200.00 дол.: Анна Алиськевич, Глен Гед, Орест і Оксана
Кузьми, Гартфорд;
по 100.00 дол.: Остап Миськів, Аліквіппа; Ярослава Пацлав-
ська, Каледж Парк;
70.00 дол.: Зоряна Гафткович, Піскатавей.

НА ФОНД ІМ. ЕВИ СТАШКІВ ВПЛАТИЛИ:

26.00 дол.: 33-ій Відділ СУА, Клівленд;
20.00 дол.: 12-ий Відділ СУА, Клівленд. Широ дякуємо,
Ірина Качанівська

ГРОМАДА — ЖИТТЯ УКРАЇНСЬКОЇ СПІЛЬНОТИ В НЬЮ-ДЖЕРЗІ

Окружна Управа СУА в Нью-Джерзі виклопотала 9-тисячну дотацію.

Ньюджерзький Комітет для гуманностей признав дотацію у висоті 9.065 дол. на реалізацію проекту: "Громада: українське народне життя в Нью-Джерзі". Це найвища сума, яку колинебудь признав цей комітет.

Дотація здійснилася на внесок і старанням Окружної Управи СУА, Нью-Джерзі, якої головою є Лідія Гладка. Вона теж входить в склад керівників цього проекту, побіч проф. Тараса Гунчака і д-ра Дейвіда Когена.

Сам проект складається з п'ятох частин, а саме: "фотографічного есею", виставки народнього мистецтва, симпозіюнів, народнього фестивалю і концерту народньої музики.

Початок програми призначено на 27-го березня, год. 8.30 ранку. "Фотоесей" і виставка триватимуть довше, після цієї дати можна буде їх оглядати в Робсон студентському центрі на кемпусі Університету Ратгерс — Ньюарк. В реалізації проекту беруть участь студенти Ратгерського Університету не українці, яким ця праця буде зачислена до кредитів. Виставка і "фотоесей" будуть приготовані так, щоб могли їх побачити мешканці різних місцевостей Нью Джерзі і сходу США, тобто будуть мати характер пересувних виставок. Першу частину програми "фотоесей" вже почав здійснювати її виконавець і керівник д-р Доналд Локута з Кін Університету, відомий мистець-фотограф. Йому допомагатимуть і співпрацювати з ним будуть студенти. Розпочав він уже поїздки по північному Нью Джерзі, робить нотатки та знімки. Друга частина проекту це виставка народнього мистецтва. Матеріали дадуть СУА та

Український Музей. Триватиме ця виставка від 27-го березня до кінця квітня. Координує її Stuart White Стюарт Вайт, куратор Галерії Робсон.

Програма розпочнеться 27-го березня о год. 8.30 ранку перекусом (кава і пампушки), після чого слово на відкриття і привіти виголосять: Лідія Гладка — голова Окружної Управи СУА, Нью-Джерзі та Бернард Буш — ексекутивний директор Ньюджерзької історичної комісії Bernard Bush, Executive Director New Jersey Historical Commission.

Наступить симпозіум, що складається з двох частин: 1-ша на тему "Історія, суспільність і фолкльор", якої модератором буде проф. Тарас Гунчак; 2-га на тему "Народня музика і народне мистецтво", якої модератором буде д-р Дейвід Коген.

На 12 годину передбачений полуденок з традиційних українських страв (до участі треба заздалегідь зголоситися).

Після полуденку о 2-ій годині відбудеться концерт народньої музики, а о 4-ій годині святкове відкриття виставки в мистецькій галерії Робсон

Реєстрація учасників — 2.50. Полуденок 6.00 дол.

Чеки вповняти: Ukrainian Conference

Mail to:

David S. Cohen
New Jersey Historical Commission
113 West State Street
Trenton, NJ 08625
(609) 292-6062

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій

XXXIV РІК ВИДАННЯ

БЕРЕЗЕНЬ 1982

ЧИСЛО ТРЕТЄ

АНКЕТА СВІТОВОГО РУХУ МАТЕРІВ

Недавно отримали ми обширну посилку від Світового Руху Матерів (М.М.М.) із Парижа. Окрім листа був у ній звіт із праці в 1981 р., відбитки його заходів у справі дітей-калік, що ними займалися Об'єднані Нації в 1981 р., а вкінці його вступ до проєкту, який починають у 1982 р. Це дослідження ролі батька й матері в родині і можливості їх перемін.

Цій анкеті приділена вся наша увага, бо в ній маємо взяти участь, маємо розпитати ряд молодих подруж, занотувати їх відповіді й повернути М.М.М. вислід, як ми це робили в попередніх роках. Назва анкети звучить: "Роля батька й матері в родині — чи їх завдання є перемінні?"

Із змісту анкети виходить, що вона спрямована на те, щоб надати сучасній молодій родині іншого значення. Питання анкети з'ясовують ролю батька й матері у вихованні дитини. У висліді сучасна молода родина має інші взаємини між подружжям і дітьми. А головне діти в сучасному подружжі скоріш втягнені в обов'язки в родині, а також у її рішення.

Друга частина анкети заторкує подружжя, де існує тільки одне з батьків. Таких подруж тепер багато внаслідок розводів. Питання анкети спрямовані на те, щоб виявити виховні труднощі в тому випадку. В який спосіб самотній батько, або самотня мати старається запобігти тому?

Третя частина анкети старається досягнути подружжя, що в них одне походить із сім'ї без батька чи матері. Анкета запитує, як вони це пережили і як стараються тепер зарадити наслідкам того стану. Щоправда в нас воно розвивається йнакше. Наші самотні батьки чи мати стараються приєднатися до чиеїсь родини, щоб дитина відчувала родинне тепло.

А тепер почнемо виповнювати анкету. Найбільше вдасться виповнити її в Канаді, де має свій осідок Виховна Комісія СФУЖО. Але дещо треба буде виповнити і в Америці чи іншій країні, бо умовини наших родин у дечому інші.

Ця анкета придасться нам і в Декаді Української Родини. Ми теж працюємо над українською родиною і хотіли б у неї бачити зміни на краще. Відгук анкети дасть нам відповідь на деякі сумніви, що їх викликає сучасний стан родини.

СОЮЗ УКРАЇНОК АРГЕНТИНИ

В Аргентині тепер літні вакації. Отже організації тепер не працюють. Та заки пішли на спочинок, надіслали нам короткий звіт із праці, скріплений описом у місцевій газеті.

Від березня до грудня 1981 р; відбуло 10 засідань управи і 7 ширших сходин з доповідями на актуальні теми. У вересні присвячено ширші сходини українській родині з доповіддю про родину Старицьких, як зразка української родини, зупинившись особливо на постаті Людмили Старицької-Черняхівської. 11-го жовтня СУА влаштував імпозантний показ історичних одягів, над виготовленням якого працювали більш, як пів року. Показано 30 одягів різних епох з відповідними поясненнями. Такої імпрези тут ще не було, отже прийшло дуже багато людей. Успіх імпрези був великий під оглядом моральним і матеріальним.

Лідія Тауридзька проголосила, що цим показом Союз Українок Аргентини

започатковує святкування 1,000-ліття Хрищення Руси-України. Прийняття християнства принесло найбільший злам у нашому світогляді. Поліна Пйонтковська розказала про золотий вік України, що впровадив нас у найкращі часи нашої історії. І переходять одна за однією — скитська князівна, сарматка, слов'янка, князівна Либедь, Ольга володарка, Анна Ярославна, Єлисавета, Анастасія, князівна Галиця, дружина Романа Мстиславича, бояриня з часів Ярослава Осмомисла, київська дворянка, Анна Мстиславна, бояриня з Новгороду Сіверського, Настя Лісовська, гетьманша, жінка і дочка козацького старшини, Маруся Чурай, Марія Колодинська-Мазепа, київська шляхтянка, галицька міщанка і чернігівська міщанка.

Усі ці історичні постаті запрезентували місцеві молодші і старші пані. Це були — Христя і Настуся Агрес, Дебора, Маруся й Ольга Бандури, Павля Балук, Оксана Білинська з донею Наталею, Христя Василик, Ляля

Величко, Анна Дячун, Ірка Кипинська, Феліса Левко, Ліля Лех, Христя Липинська, Гена Павлишин, Клявдія Петришин, Володимир Поцюрко, Маріяна Стасів, Марцеля Сухінська, Оріся й Мірта Тауридзькі, Іра Тракало, Ірка Турчак, Адріана Хам, Ірина Черничівська, Ліда Шулулата.

Так закінчилося це свято, що залишило світлу візію України з часу її найбільшої могутності й сили.

КОМІСІЇ КОНГРЕСУ

Вже оформились Комісії IV Конгресу СФУЖО. Номінаційна Комісія відбула свою першу зустріч на нарадах Управи. Вона складається з голів складових організацій, або призначених ними осіб. Головою її стала Марія Савчак із Нью-Йорку (СУА), її заступницею Люба Сілецька з Філядельфії (ОЖ ОЧСУ), а секретаркою Валентина Кузьмич із Нью-Йорку (ОУПСА).

Резолюційна Комісія матиме свій осідок у Торонто. Її головою обрано

Ярославу Зорич. (ОУК). Представниці ЛУКЖ і ОЖ ЛВУ ще будуть добрані на місці.

Комісія Реєстрації й Верифікації матиме свій осідок у Філядельфії. До неї ввійшли — Стефанія Зиблікевич (СУА), Мирослава Прокопович (УЗХ) і Леся Безбородько (ОЖ ОЧСУ).

Комісія Провірки Протоколу має свій осідок у Нью-Йорку. Його очолила Олена Процюк, а до неї ввійшли — Раїса Куделя (УЗХ), Дарія Степаняк (ОЖ ОЧСУ) і Олександра Селепина (ОУПС).

Конгресова Комісія буде займатися самим Конгресом. До неї ввійде цілий ряд підкомісій для різних завдань. Головною її підкомісією буде програмова. Цю Комісію погодилась очолити д-р Наталія Пазуняк. Поодинокі підкомісії ще не обсажені, отже подамо їх пізніше.

КОМІСІЯ СТАТУСУ ЖІНКИ

Комісія Статусу Жінки буде радити цього року в Відні. Час її нарад триватиме від 22-го лютого до 3-го березня 1982 р; Темою нарад буде Світовий Плян Дії. В тій цілі вона звернулася до Осередку Не-урядових Організацій, щоб мати їх участь і допомогу.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

2-го травня 1981 р. українська громада в Рочестері відпровадила на вічний спочинок "гуцульську їмось" **Ірину Вергун**. Прожила вона довгих 91 літ. Поміж присутніми видно було делегацію Світового Об'єднання гуцулів, що й затрембтали їй на останню дорогу.

Ірина Вергун народилася в сім'ї Смальків у Кобаках на Гуцульщині. Пізніш о. М. Смалько, її батько став парохом у Брустурах. Закінчивши середню освіту у Львові, вона 19-літньою дівчиною вийшла заміж за о. Володимира Вергуна, що став співробітником в Березові. Звідтіля подружжя перенеслося на парафію в Краснолі. Народились їм три сини — Роман, Богдан і Мирон. Вихованням їх зайнялась Ірина. Рівночасно діяла в селі, як добра мати своїх парафіян. Любила церковний спів і підтримувала хоріві виступи. Її дім був відкритий для гостей, що часто навідувались. Найкращий спогад залишився після Першої Пластової Зустрічі, коли 70 пластунів під проводом Сірого Лева заночували в них, мандруючи на Чорногорю.

Згодом прийшли життєві удари. У 1938 р. помер наймолодший син Мирон, а в 1939 р. чоловік о. Володимир. Рік пізніше більшовики арештували сина Богдана, який ніколи вже не повернувся. А коли розпочалася "велика мандрівка", тоді їмось разом із найстаршим сином Романом вибралась у дорогу. Тут вони осіли в Рочестері, де вдалось їм стягнути невістку Марію, що її більшовики вивезли були на заслання.

Ірина Вергун стала членкою Українського Золотого Хреста. Була його почесною головою. І так поховали "гуцульську неню" її прихильники з різних кругів нашого суспільства.

Л.

СВІТОВА ВИСТАВКА МИСТЦІВ

Канадсько-українська Мистецька Фундація проголосила недавно ініціативу влаштувати світову виставку українських мистців. Вона призначена на вересень 1982 р. і відбудеться під патронатом Ради Культури під головуванням д-ра Богдана Стебельського.

На виставці будуть показані твори всіх мистецьких жанрів і стилів з ділянки малярства, скульптури і графіки. Кожен мистець надішле два свої твори за власним вибором. Призначені на виставку твори повинні прибути на адресу фундації найпізніше до кінця квітня 1982 р.

Світова виставка матиме репрезентативний каталог. Плянється вручити пропам'ятні медалі з золота за три найкращі твори виставки, які вибере журі.

ДЕНЬ СФУЖО У ВАШІНГТОНІ

27-го березня 1982 р. намічений День СФУЖО в Вашингтоні. До співпраці при його влаштуванні запрошені відділи жіночих організацій. У програмі Дня СФУЖО передбачені

короткі доповіді Л. Бурачинської, О. Процюк і Н. Пазуняк. День СФУЖО закінчиться гутіркою при чаю.

ДЕКАДА УКРАЇНСЬКОЇ РОДИНИ

Як перший матеріал Декади Екзекутива СФУЖО розішле доповідь Оксани Бризгун-Соколик п.н. "Роля жінки в українській християнській родині". У цій доповіді на основі численних прикладів доповідачка з'ясувала завдання жінки-матері, якими вона творить і розвиває українську родину. Таку доповідь варто було б прочитати на сходах.

ПАНЕЛЬ ВИХОВНОЇ КОМІСІЇ

14-го лютого 1982 р. Виховна Комісія СФУЖО, що її тепер очолює Оксана Бризгун-Соколик, влаштує в Торонто панель на тему "Культура і ми". Культура має бути з'ясована представницями різних генерацій. Участь беруть — Дана Бойко, Валентина Курилів, Оксана Бризгун-Соколик і Емілія Остапчук.

ПАМ'ЯТІ ІВАННИ ПРИЙМОВОЇ

У виймово понурий, дощовий день довелось нам супроводити пані Іванну на вічний спочинок.

А коли несподіваний мороз переминив цей зливний дощ у лід, треба було її приятелям баянсувати свої кроки так обережно, як робила це завжди Покійна як у фізичному так і в духовому розумінні. Та ж вона вміла все якось баянсувати поміж людськими недотягненнями і своїми високими вимогами до способу життя, уміла саме ті вимоги достосувувати до обставин і до людей, не вражаючи нікого і не роблячи різниці у своєму ставленні до оточення.

Перед моїми очима пересуваються десятки образів, спільних, гарних і теплих споминів давнього минулого. У всіх них стоїть її шляхетна постать, яка уміла завжди ширити культуру і музику, усміх і гідність. Усі ми, ближчі і дальші знайомі Іванни Приймової були в полоні її особистого чару та її високої культури. Усі ми гордились її приязню та цінили кожну зустріч з Нею як привілей.

Рідко трапляється у нашій спільноті людина, яка вміє виробити собі таку загальну повагу і пошану, як це вдалось Покійній. Тому їй відхід, який вона прийняла так гідно, як ціле своє життя, ми, що залишилися, відчуваємо особливо болюче.

Не стало Людини, того покрою, що їх у теперішньому світі вже дуже і дуже рідко зустрічається.

Іванна Джус

OUR LIFE

Monthly, published by Ukrainian National Women's League of America

VOL. XXXIX

MARCH 1982

EDITED BY A. H. Sawyckyj

Viewpoint

UNWLA NEEDS THE \$100,000 OLENA LOTOTSKY FUND

by Ivanna Rozankowsky

Olena Lototsky, UNWLA's President for 22 years, and *Our Life's* Editor for five years, was an extraordinary individual who will be remembered by us all. Her dedication to the cause of Ukrainian womanhood and the preservation of Ukrainian culture was matched by a charismatic personality that reached out and embraced every person that came in contact with her.

The late President and then Honorary President of UNWLA devoted forty years of her life to our organization. On November 1, 1981, on the sixth anniversary of Olena Lototsky's death on December 2, 1975, the National Executive of UNWLA established the \$100,000 Olena Lototsky Fund of UNWLA. The purpose of the newly established fund is to provide UNWLA with a firm financial base.

The National Executive's decision to establish the new fund is based on UNWLA's current financial status, which is a source of concern. While UNWLA does not face the prospect of impending bankruptcy there is no question that we need to build up our financial base to insure that the next UNWLA administration does not inherit an empty cash box and financial debts.

What reserves UNWLA had built up over the years went to the purchase in 1974 of part of a building to house the Ukrainian Museum, a space the museum still occupies rent-free. That cost to UNWLA was \$45,000. Over the last ten years, UNWLA has also had to subsidize the publication of *Our Life* magazine to the tune of \$35,000, as the inflationary costs of publication have exceeded income from subscriptions, the Press Fund and other sources.

A secure financial base for UNWLA has been needed since the beginning of our organization, but has never been created. This is probably due to the fact that UNWLA members have been very responsive to the needs of other institutions and fund-raising campaigns in the Ukrainian community, sometimes more so than to the financial need of their own women's organization. Probably UNWLA members have not been aware, and still may not be, of the financial crises that have plagued our organization for several decades, sometimes endangering its very existence, and at other times,

simply making it impossible to carry out some of its planned projects.

In May, 1941, for example, the Fifth Convention of UNWLA voted to establish an UNWLA magazine. However, shortly thereafter, it was discovered that there were no funds to finance such a project. In 1965, before the Jubilee Convention, the National Executive could not call a meeting of the National Board due to lack of funds, and had to turn to the Branches to ask for a donation of \$10 from each to finance the meeting!

In a more recent example, UNWLA — a member of the General Federation of Women's Clubs — has not been able to afford to send its representative to this group's last two national conventions. Also, although a member of the National Council of Women, UNWLA has not been represented at a convention of the International Council of Women since 1977, due to a lack of funds. In this way, many valuable contacts between Ukrainian women and their non-Ukrainian counterparts are lost, and it takes years to reestablish them.

In 1948, Olena Lototsky wrote: "UNWLA is strong in its idea and ideal of a family of Branches and members. But it must also have a strong financial base for its work." She repeated this in various ways at every opportunity. Olena Lototsky had to devote much time and effort to acquire funds for UNWLA to enable it to function. Her frequent visits to the Branches were not geared to activate the membership, but to acquire much-needed funds for the organization.

The \$100,000 Olena Lototsky Fund is critical to the financial future of the organization to which this extraordinary woman devoted forty years of her life. As inheritors of Olena Lototsky's tradition, let us preserve UNWLA for the present and future generations of Ukrainian women.

OUR LIFE can be many things to many people. As a magazine by and for Ukrainian women, we try to provide a variety of materials to interest all our readers.

Is there something you would like to see more (or less) of in *Our Life*?

PROFILE:

Dr. Juliana Osinchuk, Pianist

On March 28, 1982 the Ukrainian community will have another opportunity to attend a concert by an outstanding young pianist — Juliana Osinchuk of New York City. This time, she will be performing for the benefit of the Ukrainian Museum. It is not the first time Juliana has shown her support for Ukrainian community institutions — she has performed at benefit concerts for UNWLA, the Ukrainian Chair at Harvard, and other worthy causes.

In fact, the pianist's life reflects her two greatest interests: music and concern for Ukrainian culture. Juliana, the first Ukrainian to receive a Doctorate in Musical Arts at the Juilliard School of Music in New York, wrote her doctoral dissertation on Victor Kosenko, and the introduction to her thesis was a history of Ukrainian music.

Dr. Juliana Osinchuk's upbringing has fostered this dual love of music and Ukrainian culture. These elements have been part of her family tradition, since the age of five, when she began to study piano with her mother, Lydia Dudko-Osinchuk. Subsequently, she studied with Professor Roman Sawyckyj.

At age seven, she won first honors in the Music Education League Contest and played two of her own compositions on television. By age 11, she was studying with Nadia Boulanger at the Ecoles d'Art Americaines in Fontainebleau, France and continued to take summer courses there in 1965, 1966 and 1968.

Perhaps the most dramatic moment in her young career occurred when at age 11, she substituted at the last moment for Jean Casadesus at a recital at Carnegie Recital Hall. A four-column headline in the March 15, 1965 issue of The New York Times read "Pianist, 11, Is Summoned to the Rescue of a Concert."

In May 1965 she had her first full-length recital. That fall, she began a year of private study with Nadia Boulanger, and also at the Conservatoire National Supérieur in Paris, where she received the Première Médaille in Solfege. Dr. Osinchuk also studied at Tanglewood Institute, Lenox, Massachusetts — 1970, 1971; University of Southern California, Los Angeles, California, Los Angeles, California — 1972-1973; Mozarteum, Salzburg, Austria — 1975.

In addition to Nadia Boulanger, Dr. Osinchuk's teachers have included Resina Lhevinne, Robert Casadesus, Nadia Reisenberg, Ania Dorfman, Martin Canion, Daniel Pollack and Herbert Rogers. She also studied theory, harmony, counterpoint and ear training with such noted teachers as Nadia Boulanger, Louise Talma, Anette Dieudonne, Donald Lybbert.

During her studies, she received scholarships and awards granted only to the most outstanding students.

Juliana Osinchuk has appeared as a soloist, accompanist, and has performed with chamber music ensembles and symphony orchestras all over the world. Her performances have been heard in numerous U. S. cities, as well as Canada, West Germany, Greece and Holland. She has performed on television and radio.

THE FIRST UKRAINIAN WOMEN'S CONGRESS IN THE U.S.

The First Ukrainian Women's Congress took place in New York on May 20-28, 1932. It was also the First Convention of the Ukrainian National Women's League of America. Over 100 women took part in the Congress: delegates from UNWLA Branches, from women's organizations in the U.S., and guests from Canada. Reports and commentaries in the Ukrainian press at the time indicate the importance of this unusual event. For UNWLA, the Congress was an important turning point, which precipitated the real growth of the organization.

All Regional Councils of UNWLA should prepare a 50th anniversary commemoration of the Congress. So should those Branches, which due to their distance, cannot participate in this group event. At this occasion, it is important to honor those participants of the Congress of 1932 who live in cities where the Regional Councils or Branches are located. Materials for the celebration of this anniversary may be ordered from UNWLA headquarters.

Numerous reviews of her performances stress her excellent technique, her sensitivity of style and musicality, and Nadia Boulanger has described Juliana as "a musician and performer in the highest sense of these words."

Dr. Osinchuk has also been the feature artist on several cruises to Scandinavia and the Caribbean, which gave her the opportunity to travel that she enjoys so much. Another aspect of her talent that she does not currently have time to develop is composition, a special interest of hers since her youth.

Juliana received her Bachelor and Master of Music Degrees at Juilliard in only four years, and at commencement was awarded the Morris Loeb Memorial Prize for Highest Achievement in Graduate Study in Piano. Every stage of her studies required recitals, with a varied program. The repertoire had to consist of works from various styles and genres. For her Doctor of Musical Arts degree, received in 1981, she had to take two years of coursework, give three concerts before a jury, fulfill an additional foreign language requirement (Juliana chose French), pass a general music exam, and defend her dissertation.

The highly-energetic young woman has rarely let the demands of her musical training prevent her from contributing her talent to the Ukrainian community, in which she is actively involved. She leads choirs in Plast, the youth organization in which she has been active since her childhood. She sings in the St. George Church Choir, and sometimes fills in for choir director Andriy Dobrianskyj.

Currently she teaches music at Hunter College, and is trying to fit in, where she can, her interests in travel, people, hiking and photography — and of course, her non-stop commitment to Ukrainian culture, especially Ukrainian music — into an extraordinarily busy schedule. It's not easy to be multi-talented, like Dr. Juliana Osinchuk!

NEWS ABOUT THE UKRAINIAN WOMEN'S CONFERENCE: "UKRAINIAN WOMAN IN TWO WORLDS"

The idea of a Ukrainian Women's Conference which will address the needs of a new generation of Ukrainian women in America has been enthusiastically received by the many women who have heard about the conference, scheduled for October 2-3, 1982 at Soyuzivka.

Ukrainian women obviously feel a need to discuss some of the crucial issues facing us as individuals and as a community: issues such as the preservation of Ukrainian language and traditions, intermarriage, the future of Ukrainian institutions, and many more. Women are also excited at the prospect of using the conference as a basis for organizing a Ukrainian Women's Network.

To date, the Organizing Committee of the conference has made a number of important decisions: conference topics have been proposed, an organizational timetable developed, officers of the Organizing Committee elected, and working subcommittees initiated. A questionnaire has been formulated and sent out, to help the organizers assess the degree of interest in specific topics, and to encourage suggestions and feedback from as many women as possible.

The results to date have been gratifying. Many women, including UNWLA members, are sending in requests for more information and want to know how they can become involved. Here's how:

■ **Share Your Ideas and Skills:** Women with ideas and suggestions are encouraged to send them in to the Organizing Committee. Is there a topic for which you would like to help develop a format? Are you interested in being a discussion leader in a workshop? Can you prepare art exhibits? Do you have office management skills, so greatly needed in preparing a conference? Please contact us.

■ **Share Your Enthusiasm:** We have found that the greatest response to the conference comes after we have explained the goals, format and topics of the conference to another woman on an individual basis. If you're excited about the conference, be sure to tell your friends and relatives about it. Discuss the possibility of attending

the conference with other Branch members. Put the topic of the conference on your Branch's meeting agenda, if you haven't already.

■ **Send Names for Our Mailing List:** The purpose of the conference is to attract both activists and non-activists. Our mailing list includes women who may not have access to Ukrainian publications, and who will get information about the conference only if it is mailed to them directly. Is there anyone you know who should be added to the list? Send in her name and address to the Organizing Committee right away.

■ **Send Information:** Almost every Ukrainian community has a local Ukrainian radio program. The Organizing Committee plans to send publicity materials to these local programs. UNWLA members can help by providing the Committee with the name of the individual who runs the radio program, and his/her address and phone number.

UNWLA members can and should become actively involved in making "Ukrainian Woman in Two Worlds" a success. The idea for the conference has come, after all, from the UNWLA Executive, which is encouraging all UNWLA members to participate in every way they can. Judging by the response to date, that's exactly what they plan to do!

For further information, and to send all suggestions and proposals, please write to: Ukrainian Women's Conference Organizing Committee, c/o UNWLA 108 Second Ave., New York, NY 10003, or call (212) 533-4646.

*****

Members of the Committee: Olenka Savyckyj, *Chairwoman*; Ksenia Dragan and Marta Andriuk, *Vice-Chairwomen*; Christine Dobczanky-Melnyk, *Recording and Corresponding Secretary*; Christine Towpasz, *Treasurer*; Ivanna Ratyck, *UNWLA Liaison*. **Program Committee:** Myrosia Wanio, Luba Sira, Marta Fedoriw, Christine Melnyk, Motria Sharanewych, Oka Hrycak, Sonia Slobodian. **Publicity Committee:** Anisa Handzia Sawyckyj, Roma Sochan-Hadzewycz, Marta Baczynsky; **Financial Committee:** Christine Towpasz, Marika Karlyk, Ewhenia Diaczuk; **Organizational Committee:** Diana Senezhak, Myroslava Znayenko, Orysia Ochrymovych, Maria Motyl.

UNWLA'S NJ REGIONAL COUNCIL RECEIVES GRANT

One of the most notable events on the Ukrainian cultural/academic scene gets off the ground in March 1982 at the Rutgers University-Newark campus: a multifaceted project entitled "Hromada (Community): Ukrainian Folk-life in New Jersey."

The project consists of a photographic essay, a folk art exhibit, a symposium, a folk festival and a folk music concert on March 27 at the Robeson Student Center on the Rutgers-Newark campus.

The "Hromada" project came about through the efforts of the UNWLA Regional Council in New Jersey, headed by Lydia Hladka, who is also one of UNWLA's Vice Presidents. An application was submitted to the New Jersey Historical Commission whose Committee for the Humanities awarded UNWLA's N.J. Regional Council a grant of \$9,065 — the maximum allowed by the provisions of the Commission. The co-sponsors of the pro-

ject are the Ukrainian National Association and Rutgers University, making this a fine example of cooperation among groups sharing common goals.

Every aspect of the project has been meticulously planned. The photographic essay will document Ukrainian family lifestyles and traditions in New Jersey, a state whose Ukrainian population numbers about 75,000. The photo exhibition will open at the Robeson Gallery as a background for the exhibit of folk art. Later the photographs will be available to interested organizations as a traveling exhibition.

The folk art exhibit, which will open on March 27 and remain on display until the end of April, will contain examples of Ukrainian embroidery, wood carving, ceramics, decorated breads and pysanky. Many of these items are being loaned by the Ukrainian Museum in New York.

Юрій Логвин. Київ. Графіка

SHEVCHENKO IN ENGLISH

a short bibliographical data sheet compiled by Marta Tarnawsky

FIRST MENTION AND FIRST ATTEMPTS AT TRANSLATION INTO ENGLISH:

The Alaska Herald, March 1, 1868.

FIRST SERIOUS CRITICAL ESSAY ABOUT THE POET'S LIFE AND WORK:

Stevens, John Austin. "Chevtchenko - the National Poet of Little Russia". *The Galaxy*, XXII, no. 4 (October 1876), pp. 537-543.

FIRST BOOK OF TRANSLATIONS:

Voynich, Ethel Lilian. *Six Lyrics from the Ruthenian of Taras Shevchenko...* London, Elkin Mathews, 1911. Pp. 63 (The Vigo Cabinet series, no. 86)

FIRST PAMPHLET ON LIFE AND WORK OF THE POET:

Rastorgoueff, Lev Pavlovich. *T. Shevchenko: The National Poet of Oukraina*. London: 1911. Pp. 12.

THE MOST IMPORTANT COLLECTIONS OF TRANSLATED POETRY AND PROSE AVAILABLE TO DATE:

Shevchenko, Taras. *The Poetical Works of Taras Shevchenko, the Kobzar*. Translated from the Ukrainian by C.H. Andrusyshen and Watson Kirkconnell. Toronto: University of Toronto Press for the

Ukrainian Canadian Committee, 1964. Pp. li, 563 illus.

Shevchenko, Taras. *Selected Poetry*. Illustrated with reproductions of drawings, sketches, outlines, etchings and paintings by Taras Shevchenko. Kiev: Dnipro Publishers, 1977. Pp. 332. (Parallel texts: English and Ukrainian).

Shevchenko, Taras. *Selected Works*; poetry and prose with reproductions of paintings by T. Shevchenko. Edited by John Weir. Moscow: Progress Publishers, 1964. Pp. 468.

Shevchenko, Taras. *Song Out of Darkness: Selected poems translated by Vera Rich*. London: The Mitre Press, 1961. Pp. xxxii, 128.

Shevchenko, Taras. *Taras Shevchenko, the Poet of Ukraine*. Selected poems translated with an introduction by Clarence A. Manning. Jersey City, N. J.: Ukrainian National Association, 1945. Pp. 217.

Shevchenko, Taras. *Poems. Poésies. Gedichte*. (Munich): Molode Zhyttia, 1961. Pp. 116. (Parallel texts: Ukrainian, English, French, German. Illustrated with color reproductions of eight Shevchenko paintings).

THE MOST IMPORTANT COLLECTIONS OF SHEVCHENKO CRITICISM:

Luckyj, George S. N., ed. *Shevchenko and the Critics, 1861-1980*. Introduction by Bohdan Rubchak. Toronto: University of Toronto Press for the Canadian Institute of Ukrainian Studies, 1981. Pp. 520

Miiâkovs'kyi, Volodymyr & George Shevelov, eds. *Taras Ševčenko: polarity in the literary Ukraine, 1798-1847*. München: Fink for the Centre for Russian and East European Studies, University of Toronto, 1971, Pp. 211. (Harvard series in Ukrainian studies, v. 8)

Luckyj, George S. N. *Between Gogol and Ševčenko: polarity in the literary Ukraine, 1798-1847*. München: Fink for the Centre for Russian and East European Studies, University of Toronto, 1971. Pp. 211. (Harvard series in Ukrainian studies, v. 8)

A symposium is also planned, which will bring together experts on Ukrainian-American history, sociology, music, arts and crafts. Coordinating the symposium will be Professor Taras Hunczak, a history professor at Rutgers, and Dr. David Cohen, coordinator of the Folklife Program at the New Jersey Historical Commission, who are both directors of the project.

Students enrolled in certain courses at Rutgers-Newark are participating in the project. These courses are in the areas of folklife studies, museum studies, music and literature. It should be pointed out here that Rutgers is the only university in the country to offer private instruction for credit in the bandura — there is even a Rutgers Bandura Chorale, which will also be involved in the project!

A folk festival and folk music concert are also part of the plans for the "Hromada" project. The New Jersey

Committee on the Humanities has offered to match \$4,000 in private funds to finance these two aspects of the project.

This close-up treatment of an ethnic culture flourishing and enriching America's cultural life is meant to attract college and high-school aged students at the university, in the Ukrainian community and in the society at large. By means of a variety of approaches, young people will be exposed to the many facets of the Ukrainian culture, as it is preserved in the U.S.

UNWLA can be proud of the part that its New Jersey Regional Council is playing in bringing "Hromada" to life. It's successful grant application, as well as methodical planning and cooperation with other organizations and individuals on this project are commendable and can serve as a model for UNWLA, as well as for other organizations in the Ukrainian community.

HEALTH & WELL-BEING

By Dr. Maria Motyl

VERDICT ON DIVORCE: KIDS MAY SUFFER

Divorce has become a very significant social phenomenon in the U.S. In the one-year period between June 1979 and June 1980 the rate of divorce was 50% the rate of marriage and there were over one million divorces in this country.

Since the average length of marriage before divorce is now 6.6 years, many young children are being brought up in single parent households. Psychiatrists are concerned about the psychological impact that divorce may have on these children.

Reactions to divorce are defined by the child's developmental level. Infants and toddlers may react with increased irritability, greater dependency and regression in toilet training. Young school-aged children may feel that they are responsible for the divorce and suffer from guilt. Older children may be depressed or show a higher incidence of aggressive behavior.

Additional factors cause problems to arise several years after divorce. Approximately three years after the divorce, about

half of all divorced fathers never see their children and consequently child-support payments decrease. This places additional strains on the mother with the custody of the child.

Psychiatrists recognize that not all children will suffer psychological damage from divorce. Several factors, however, increase the psychological risk during the divorce period. These include: the quality of family life before the divorce, the extent of turbulence during the divorce proceedings and after the divorce, and the emotional stability of the parent remaining at home.

CHILD'S WORK HABITS ARE KEY TO SUCCESS

What is the most important forerunner of mental health in adulthood? A newly published study in *The American Journal of Psychiatry* suggests that the willingness and capacity to work in childhood ranks highest over other factors such as native intelligence, social class or family situation.

The study involved the periodic testing and interviewing of 450 white men from working-class families over a 35-year period. It was found that those who had been industrious as youngsters turned out to be the most well-adjusted adults and to have the most successful work lives and the most satisfying personal relationships. A related conclusion of the report is

that the capacity for adult work is closely related to both mental health and the capacity to love.

When first tested as teenagers, the boys were scored by researchers according to whether they held a regular part-time job, were responsible for some household chores and took part in school activities, clubs or sports. Points were also given if a boy's school grades were higher than his IQ score would predict and if he showed by his activities that he was able to plan and make the best of his environment.

Those boys who received high points on this boyhood competence scale tended to become successful in their later personal lives and careers, some of them in spite of very weak home environment as children. Sixty-seven men in the group who had the lowest industry scores as children, on the other hand, were 10 times more likely to be rated as emotionally disabled when interviewed at the age of 45 and had a much higher mortality rate than the high scorers.

"What we do affects how we feel, just as much as how we feel affects what we do," the study concludes. "The sources of job failure do not always rest on ignorance, dropping out of school, the absence of a trade or faulty knowledge of the job market. Being chronically unemployed often has more to do with chronic depression and emotional instability than with prior training and ability."

Докінчення ВКЛАД ЖІНОК В ІСТОРІЮ

признані і записані в історію. Бо незважаючи на великі осяги жіночого руху, все ще є чоловіки, які дали упереджені до жіночих успіхів, промовчують їх або обезцінюють.

Сучасні жінки мусять бути оптимістками і вірити у свої сили та у вплив, який вони мають на довкілля. Але треба усвідомити собі, що залишається багато непроробленої праці в жіночому русі.

Такі інформації передала для США "Національна Жіноча Рада", до якої ми належимо.

Тож і нам, українським жінкам, треба присвятити увагу жінкам, яких історія призабула, або й поминула. У березні Відділи чи Округи повинні б запланувати акції пов'язані з цією темою і про це повідомити комісії, які напевно існують у ваших містах чи округах. Треба подавати вістки про заплановану акцію до американської преси, радія і телевізії. Якщо не можна цього зробити в біжучому році, треба заздалегідь призадуматися над програмою на майбутнє.

Про все, що плянується в тому напрямі, треба повідомити референток зв'язків в Головній Управі США.

Одним із способів відмічення "Місяця історії

жінок" є виставки що зображують дію жінок, які дали вклад в історію України і Америки.

Якщо програми будуть двомовні, треба використати це й запросити американських гостей, щоб і вони познайомилися з нашою спадщиною та з працею тих жінок про яких історія забула, або поминула.

*У сьогоднішньому числі "Нашого Життя" містимо статтю про Княгиню Ольгу. Ця тема зближає нас до 1000-ліття хрищення України-Руси.

СПРОСТОВАННЯ

"Друкарський чортик" вкрався до хроніки 47-го Відділу США, Рочестер в "Нашому Житті" ч. 10 за листопад 1981 р. на ст. 31-й видруковано:

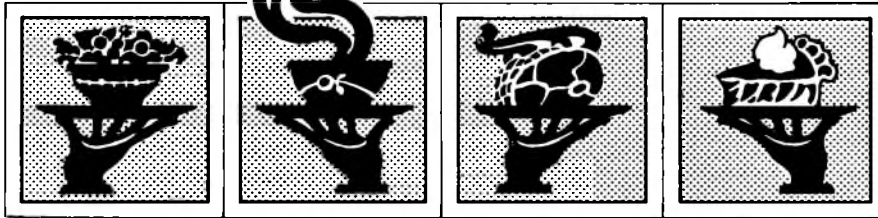
3. Марія Струтинська з Монреалю, Канада, а повинно бути:

3. Марія Струмінська з Монреалю, Канада, влаштувала показ примінення вишивки до модерного вбрання. Показано 27 суконок із поясненнями стилю і взору.

Щиро просимо: вибачайте!

Редакція "Нашого Життя"

наше харчування

ХРИСТЯ НАВРОЦЬКА

СТРАВИ З КУРЕЙ

Наступні два приписи є на страви з курей, які можна подати на кожне прийняття.

КУРКА В ЧЕРВОНОМУ ВИНІ:

4 ложки масла
1 курка до смаження покряна на шматки (fryer)
12 маленьких, білих цибульок
12 шапочок з печериць
4 куски бекону
1 горнятко (cup) червоного вина
1 зубець часнику
3/4 горнятка брунатної підливи (brown sauce)

Окремо по ложці товщу до цибулі і масла до печериць.

Обсмажити на стопленому маслі покряну курку з усіх сторін на золотистий колір тушувати 15 минут на легкому вогні. Додати 12 цибульок перед тим прирум'янених на товщі, 12

шапочок з печериць, підсмажених на маслі і 4 куски бекону, покряного в не замалі куски і легко підтопленого. Тушувати ще 15 минут.

Вийняти курку і додатки та вкласти до іншої посудини. Змішати вивар з курки, залишений у першій посудині з вином, додати розтертого часнику і брунатну підливу і заварити до закипіння.

Випожити курку на полумисок, обложити цибулькою і печерицями та залити приправленою вином підливою, процідженою через сито. Подавати з рижом, грецьким рижом т. зв. пілаф або з клюсками.

Вистачить на 4—5 осіб.

Брунатну підливу приготувати з засмажки з 2 ложок масла з 2 ложками борошна розведеної 3/4 горнятка киплячої води, в якій розпущено 2 кістки волового бульйону або вживати готовий приправлений т. зв. brown sauce

ЗАСТУДЖЕНА КУРКА "ІЗАБЕЛЛА"

1 курка до смаження, покряна в куски
4 горнятка води

Додатки до росолу: 1 морква, 1 селера, 1 лавровий листок, 8 зерняг перцю і 1-2 сушені гриби

5 ложок масла

5 ложок борошна

1 чайна ложечка солодкої паприки

2 жовтки

1/4 горнятка солодкої сметанки

Малий слоїк "піменто" (pimento)

1 коробка порошкової желатини без смаку.

Зварити з покряної курки росіл. Уважати, щоб не переварити. Зварену курку вийняти, а росіл перецідити.

Зробити засмажку з масла і борошна, розрідити 1 горнятком росолу, додаючи 1 ложечку солодкої паприки, заварити. Розбити жовтки зі сметанкою, додати потрошку до засмажки і, скоро мішаючи, варити на легкому вогні аж згусне на підливу.

Стягнути шкіру з кусників курки й уложити в скляній посудині та залити підливою, до якої додати дрібно покряне піменто, залишаючи кілька подовгастих кусків на прибрання. Як курка зовсім зимна, прибрати ними курку і залити так приготованою желатиною: розпустити желатину в 1/4 горнятка зимної води і змішати з 1 1/2 горнятка залишеного росолу. Вставити до холодильника на 4-5 годин. Ця страва з курки надається на приставку, або до зимного буфету.

НАГОРОДИ ЗА ПРИДБАННЯ НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ "НАШОГО ЖИТТЯ"

Особи, які потрудяться і придбають нових передплатників "Нашого Життя" з-поза членок СУА, будуть відмічені і одержать нагороди.

Подаємо до відома нагороди, які будуть признані за придбання нових передплатників "Нашого Життя":

25 нових передплатників — керамічна тарілка роботи Слави Геруляк;
10 нових передплатників — до вибору: 1) однорічна передплата "Нашого Життя", або 2) куховарські книжки Зеновії Терлецької і Наталії Костецької

5 нових передплатників — до вибору: 1) альбом взорів до вишивання; 2) книжка для дітей Г. Черинь: "У намальованому світі"; 3) "Слухайте і співайте" — стрічка для дітей.

Прізвище кожного, хто придбає передплатника, буде поміщене в "Нашому Житті".

ПОЯСНЕННЯ ДО "ВИШИВКИ ДЛЯ НЕМОВЛЯТКА" ПОМІЩЕНОЇ В "НАШОМУ ЖИТТІ" ЗА ЛЮТИЙ 1982 Р. ч. 2 СТ. 28

Наші читачки, а особливо мами і бабці, напевно звернули увагу і захопилися взорами на підборідки і сорочинку, які помістили ми у числі за лютий на сторінці "Вишивка". Але не було там нічого про джерело звідкіля ми взяли ці взори. Отож нарисувала їх, як звичайно гарно, Марія Винницька, але взірцем послужили правдиві підборідки, які були власністю і якими користувався "редакційний внук" Павлусь Андрушків. Його світлинку містимо побіч. Він же син членки Редколегії Світляни Луцької-Андрушків. Ці підборідки і сорочинку дістав він зразу після народин від пп. Храпливих. Ось, що пише нам, Світляна Луцька-Андрушків, мама Павлуса:

"Взори дитячих підборідків і сорочинку зроблені за проектом св. п.

Наймолодший 16-місячний член Редакційної Колегії "Нашого Життя" Павлусь Андрушків.

Євгенії Храпливої, моєї колишньої незабутньої вчительки, яка мала велике знання і глибоке розуміння української народної вишивки. На підборідках виступає "дерево життя" та ще й півні, які звіщають ранок". А далі читаємо: "Одночасно пересилаю Вам знімок Павлуса, який ще влітку обіцяла Вам вислати. Щодо сл. п. Євгенії Храпливої, то вона була прекрасною вишивальницею і мала велику збірку різного роду вишивок. Завжди вміла із смаком і без затрачання стилю української вишивки достосувати її до різних предметів щоденного вжитку. Цю традицію продовжує її дочка Леся Храплива Щур, письменниця і повтка"

Сердечно поздоровляю Світляна

СЕРЕД КВІТІВ І ЗЕЛЕНІ ВНЕСІМ КРИХІТКУ ВЕСНИ В ХАТУ

Хоч надворі гудуть ще холодні березневі вітри і кругом багато снігу, до мешкання вже можна внести крихітку весни — квітку.

Форситія, куш, що цвіте так гарно жовто вчасною весною є саме цим настроєм весни. Щоб у хаті зацвіла форситія (це можна зробити вже навіть в лютому), треба витяти кілька її гілочок. Треба добре приглянутися, щоб на гілці були зав'язки пуп'янок квіту. На гілці є також пуп'янки, з яких виростуть листки. Пуп'янки квіту різняться тим від пуп'янок листків, що вони трішки грубші і більші.

Тому, що надворі зимно то гілки замерзли. Вносячи їх у хату, мусимо вкласти їх у воду так, щоб ціла гілка була під водою протягом цілої ночі. У воді гілки розмерзнуть і наберуть потрібної їм вологости. На другий день, гострим ножем відтяти кусок кори з долини, приблизно на два ціли, вложити гілки до вази з водою і примістити так, щоб було досить світла, але не безпосередньо під соняшне проміння.

Воду у вазі треба час від часу зміняти та гілки скроплювати водою.

Якщо в мешканні де знаходиться ваза з гілками, температура сягає висоти 60° - 65° F, потрібно більше часу, щоб на гілках з'явилися квіти, ніж у температурі понад 70° F.

Таку саму процедуру примушеного цвітіння можна застосувати до лози "pussy willow" і "crab apple".

Нат.

УВАГА!

Просимо в усіх нотатках та дописах до "Нашого Життя" виразно писати імена і прізвища друкованими літерами.

Адміністрація і Редакція

ПРАКТИЧНІ ПОРАДИ

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

Хоч надворі ще досить холодно і земля подекуди покрита снігом, дні вже довші і сонце світить тепліше та веселіше. Все це є ознакою, що скоро до нас повернеться весна. Для господинь це означає, що наближається час, коли треба подумати про т. зв. "генеральні", весняні чи передсвяточні порядки.

Переглядаючи різні журнали, а дещо знаю з власного досвіду, хоч з вами поділитися деякими практичними порадами та попросити й вас писати до журналу "Наше Життя", подаючи нам свої поради, щоб теж інші читачі могли з них скористати. Напевно всі ваші поради будуть цінні, цікаві та помічні.

Може декому наш досвід буде непотрібний або добре знаний, але знайдуться й такі, яким ці поради стануть у пригоді. Ось наприклад:

щоб добре і не великим коштом помити вікна, поперш ніколи не мити їх, як на них світить сонце. Тоді вода дуже скоро висихає і залишаються на шибках паси бруду. Найкраще зробити для чищення вікон такий розчин: до ведра з теплою водою долляти 1/2 горнятка амонії, 1/2 горнятка білого оцту і 2 ложки кукурудзяної муки (cornstarch). Цей розчин знаменито миє вікна.

Сітки до вікна добре вищипує машина до чищення (vacuum cleaner). Інший спосіб добре вичистити сітки твердою сухою щіточкою, або надворі пустити сильну струю води з вуза, відтак добре висушити. Сухі сітки, заки заложимо на вікна, висмарувати карасиною і ще раз витерти сухою стиркою. Все робиться тому, щоб сітки не ржавіли, як на них влітку падає дощ.

Фіранки на вікнах будуть краще виглядати, коли до останнього полоскання додати 1/2 горнятка "Epsom salt".

Нат.

ХРОНІКА

ВІДДІЛИ ПОЗА ОКРУГАМИ

3-Й ВІДДІЛ СУА, ФІНІКС, АРІЗОНА

(Хроніка від січня до грудня 1981 р.)

Січень: Коляда і ширші сходини

Лютий: 1-го лютого відбулися загальні річні збори, на яких вибрано нову управу.

Нововибрана голова Аня Дидик зразу взялась до праці з великим запалом. Вже до тижня, а саме 7-го лютого, влаштовано вишивані вечерниці, які пройшли дуже гарно. Грала оркестра "Веселі новини", в склад якої входили: Зорян Масний, його дружина Ольга, яка є членкою Відділу, Тарас Масний, Юліан Микита.

Королевою вишиваних вечерниць вибрано Ренату Ленгстон. 1-ша дружка — Ірена Масна (молодша), 2-га дружка Каля Салюк. Почесною головою вечерниць А. Дидик проголосила бувшу голову Відділу Галю Агашук. Це був гарний жест А. Дидик, яка вміла відповідно відзначити та надати почесне місце за її віддану працю.

Нагороди за суконки одержали: 1-шу А. Дидик, 2-гу Ольга Сливка, 3-тю Г. Агашук.

Блюзки: 1-шу Наталія Віятник, 2-гу Наталія Бривка, 3-тю Стефа Спільник.

Мужеські сорочки: 1-шу Василь Спільник, 2-гу Стефан Попович, 3-тю Тарас Масний.

Березень: Вечір, присвячений Тарасові Шевченкові. "Жінка у творчості Шевченка" рецитували — О. Сливка і А. Дидик.

Квітень: 5-го квітня відбувся великодній базар, на якому можна було набути писанки, святочні картки, фарби, писальці, книжки, печиво та речі народнього мистецтва. Базар мав гарний матеріальний успіх.

7-го квітня вечір був присвячений пам'яті Володимира Івасюка. Доповідь про його життя і творчість підготувала і відчитала О. Сливка.

13-го квітня влаштовано виставку і показ писання писанок в приміщенні Валей Нешенал Бенк. Техніку писання писанок з подивом оглядали сотні людей впродовж цілого тижня. Хід виставки був поданий у телевізії. Програму підготувала Христя Бойко, Люба Ленгстон, Геня Чопівська.

Травень: 7-го травня ширші сходини. Через виїзд із Фініксу голови А. Дидик і її заступниці Наді Мек Коннел на їхні місця вибрано: Слава Савицька — голова, Г. Чопівська — заступниця. Делегаткою на XIX Конвенцію СУА була О. Сливка.

Червень: Піврічний звіт з діяльності Відділу складала голова А. Дидик, яка подякувала управі і членкам за піддержку та передала свою функцію новій голові А. Дидик, яка за короткий час свого головства виявила великі громадські здібності виїхала до Джерзі Сіті, де одержала працю в Українському Народному Союзі. Л. Ленгстон, бувша голова, виїхала з родиною до Німеччини. Н. Мек Коннел з мужем Бобом Мек Коннел, який займає високе становище в американському уряді, як один із заступників головного прокуратора Америки, виїхали до Вашингтону. Н. Мек Коннел теж займає високий відповідальний пост в уряді Америки. Віримо, що всі вони на новому місці їхнього поселення дальше будуть проявляти охоту до праці в українській громаді для добра української справи.

Липень, серпень, вересень — літня перерва.

Жовтень: Ширші сходини.

Листопад: 21-го листопада 3-ій Відділ СУА і Українсько-американська Кредитова Кооператива спільно влаштували традиційний осінній баль, який відбувся в готелі Маутайн Шадов.

До забавового комітету входили: від СУА: Ярослава Савицька, Г. Чопівська, Г. Агашук, Ірена Ванько. Від Української Кредитівки: Іван Савицький, Володимир Чопівський, Микола Бурда, Роман Бадинський.

Приємно було вгощати і вітати на залі визначних українських та американських гостей, які загостили до нас перебуваючи тоді в Фініксі на нарадах Управи Американської Ліги за Свободу. Між ними були: д-р Лев Добрянський, голова УККА і голова Ліги Поневолених Народів, генерал Джан Сінглавб, д-р Ров, д-р Антоні Кубік, д-р Роберт Моріс, полковник Коен з дружиною, заступник головного прокуратора Америки адвокат Боб Мек Коннел з дружиною Надею.

В приємній товариській атмосфері наша громада мала нагоду завітатися із визначними гостями.

Весь дохід призначений на стипендії для українських студентів.

27-го листопада з нагоди недалеких свят Різдва Христового, управа Відділу подбала про традиційну українську ялинку на виставці 9 різних національностей.

Виставка була приміщена в будинку Валей Нешенал Бенк. Сотні осіб денно мали нагоду оглядати і подивляти красу української ялинки. Виставку передано на телевізії та згадано в американській пресі. Прибранням ялинки зайнялися: С. Савицька — голова, Г. Чопівська — заступниця голови, Ліда Дидик — касирка, Христя Бойко — імпрезова референтка, Ірена Ванько, Галина Гроздев.

Грудень: 7-го грудня — ширші сходини, на які загостив св. Миколай та обдарував кожному членку.

Як бачимо зі звіту, 3-ій Відділ, хоч віддалений від більшого скупчення української спільноти, то повністю виконує свої завдання. Важне те, що ряди доповнюють молоді сили, які вносять нові ідеї та з запалом приступають до праці. Закликаємо всіх молодих пань вступати в ряди СУА

Ольга Сливка,
пресова референтка

79-Й ВІДДІЛ, БОСТОН, МАСС

(Хроніка за 1981 рік)

79-ий Відділ СУА в Бостоні очолювала у 1981 р. Ірина Луців. Приєднано одну членку Орісю Станчак. Відділ нараховує 17 членок. На жаль, далі брак сталого приміщення не дозволяє нам відбувати сходини регулярно.

У звітному році управа відбула 5 сходин, на яких обговорювано біжучі справи та пляновано імпрези. Відбуто 3 рази ширші сходини, одні у привітнім домі голови Відділу, під час яких обговорено актуальні справи, а по перекусці Таня Д'Авіньйон розповіла нам про свою подорож до Греції, висвітливши цікаві прозирки.

Другі ширші сходини відбулись у домі А. і Т. Смолинських, де у приємній атмосфері проведено вечір. Оксана Пясецька привезла готовий, чудовий коровай, розповіла про спосіб його печення та роздала всім приписи, а потім готове тісто, з якого кожна членка за її інструкціями могла сама зробити орнамент до прикраси короваю

Після вечери членки довго пробували своїх мистецьких здібностей, а М. Музика забавляла нас оповіданням про весільні звичаї, переплітаючи розповідь весільними співанками.

Треті ширші сходи відбулися у Народному домі з цікавим рефератом С. Вінсор "Доростаючі віком".

Як і кожного року, влаштовано різдвяний базар, який підсилив касу Відділу.

Приємною імпрезою була різдвяна зустріч у домі І. Кагн. Колядники (союзянки) зі звіздою і віншуванням відразу ввели веселий настрій. Таня Смолинська прочитала "Ялинку" Б. Лепкого, а М. Турко свій фейлетон "Колядники". На кінець Людмила Пушак, яка недавно приїхала з України, розповіла нам як тепер святкують Різдво в Україні.

На Конвенцію делеговано Таню Д'Авіньон, а пресова референтка вислала звіт з діяльності Відділу до Конвенційної Книги. Придбано 7 оголошень.

Восени відбули ми вишивані вечерниці. Забава була вдала і стягнула молодь з околиці Бостону. Багато було

добре запроєктованих і стилевих суконок, так що жюри мало не легке завдання розділити нагороди. Це наші друзі вишивані вечерниці і, мабуть, вони перейдуть у традицію.

Широкий засяг праці має у нас референтка суспільної опіки Н. Миколаєвич. При допомозі Л. Чайківської вислано 8 пачок з одягом і книжками до Бразилії, Парагваю і Європи. На місці маємо хворих і самітних, які потребують допомоги й опіки. Також треба було під час літа помогти фінансово вислати до пластового табору двоє дітей нашої хворої членки, яка знаходиться в дуже критичному положенні. Ми додатково зібрали 210.00 дол. і постаралися, щоб ті діти відбули табір.

Супроти Централі виконали ми всі зобов'язання, як теж вислали ми підписи в обороні політичних в'язнів.

Діловий рік закінчено загальними зборами 2-го листопада 1981 р. Головою Відділу стала С. Вінсор.

Марія Турко,
пресова референтка

ДОПИСИ З ДІЯЛЬНОСТІ

ВИШИВАНІ ВЕЧЕРНИЦІ 63-го і 96-го ВІДДІЛІВ СУА, ДІТРОЙТ

14-го листопада 1981 р. відбулися 26 з черги традиційні вишивані вечерниці, влаштовані в Українському Культурному Центрі в Воррен, спільними заходами двох Відділів — 63-го ім. С. Русової і 96-го ім Алли Горської.

Відділи звернулися до громадянства з проханням про спонсорство, бо дохід з імпрези був призначений на піддержку Української Вищої Школи в Дітройті.

В склад журі ввійшли: Ольга Гриньків, Квітка Іваницька і Олена Папіж. Аранжером вечора була Ліда Вроблевська, а до вечери і танців пригравала оркестра "Каменярі".

При вході члени журі реєстрували вишивки, а голови Відділів вітали прибулих: від 63-го Відділу Зеня Юрків українською мовою, від 96-го Відділу Зірка Клярк англійською мовою, а від Окружної Управи Ліда Колодчин.

Вечерю поблагословив і молитву провів о. Дмитро Височанський,

заступник пароха церкви НЗПДМ у Гемтремку. По вечері почалися танці, а між тим, Квітка Іваницька викликала на підвищення для презентації вишивки усіх зареєстрованих осіб у вишиваних одягах. Присутні з гордістю і приємністю подивлялися винахідливість і працьовитість українських жінок.

За стиль, прецизійність, виконання і прикладення взорів до вечірнього одягу журі вирізило за порядковим числом реєстрації: довгі сукні — Ліда Вроблевська — Волинь, Юлія Мороз — Тернопільщина, Ірина Кіналь — Буковина, Анна Кошельовська — Полтавщина, Рома Сенік — Полтавщина. Вечірній стрій: Марія Михальчак — Полтавщина, Марія Косяк — Чернігівщина. Короткі сукні: Стефа Музичка — Буковина, Марія Ткачук — Гуцульщина, Наталія Харевич — Київщина. Блюзки: Люба Гречна — Київщина, Марія Кудла — Бойківщина, Ліда Терлецька — Житомирщина, Юліяна Югас — Городенка, Карен Боєр — Полтавщина, Леся Серафін — Станіславщина, Люба Юрків — Сокальщина, Софія Березюк — Гуцульщина. Мужеські

сорочки: Володимир Іваницький — Бойківщина, Петро Болонний — Гуцульщина, Ярослав Дужий — Гуцульщина, Степан Зубаль — Яворіщина. Краватки: Петро Левицький — Космач. Також уперше відзначено цілі родини: Юлія Стеткевич — блюзка з Поділля, Ярослав Стеткевич — краватка з Гуцульщини, Ольга Гута — блюзка з Тернопільщини, Ліда Гута — блюзка з Полтавщини, Іван Гута — сорочка з Гуцульщини.

Нагородженим паням голови Відділів вручали альбом сокальських узорів, а панам гвоздики. Голова журі Олена Папіж подякувала всім, хто взяв участь в імпрезі. Спонсорам подякувала за те, що фінансово піддержали Українську Вищу Школу і заохотили до праці у майбутньому.

Більшу увагу журі присвятило молоді, щоб зацікавити її українською вишивкою та, щоб вона перейняла наші ідеї продовжувати в майбутньому чудові українські традиції.

Ольга Гриньків,
пресова референтка

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ:

В пам'ять Осипа Топоровича складаємо 15.00 дол. на Український Музей,

Юліян, Оленка і Оксана Бачинські

Замість квітів на свіжу могилу бл.п. Віри Сушків складають на Український Музей: по 20.00 дол. — **Марта Пацлавська, Оксана Ленець, Надія Савчук, Зеня Торан;** по 10.00 дол. — **Ольга Денисенко, Іван Коровицький.**

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. Миколи Іваницького, мужа членки нашого Відділу Сальвіни Іваницької складаємо 50.00 дол. на Український Музей,

Членки 7-го Відділу СУА, Акрон, Огайо.

Замість квітів на могилу бл. п. д-ра Лева Дубаса складаємо 25.00 дол. на Український Музей і пересилаємо найширші співчуття дружині Ірині і синам Іванові і Маркові,

Ірина і Мирон Руснаки

В світлу пам'ять моєї дорогої **Мами** складаю 10.00 дол. на Український Музей в Нью-Йорку,

Марія Нич

В пам'ять моїх дорогих — мамі **Ємілі** з **Коссаків-Кічоровської** та брата д-ра **Романа Кічоровського** складаю 10.00 дол. на Український Музей,

Марія Татарська з родиною

Замість квітів у пам'ять незабутньої бл. п. **Олени Кандової**, Матері моєї братової, складаю 10.00 дол. на Український Музей,

Марія Татарська з родиною

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Ділимося сумною вісткою з членками СУА, знайомими та приятелями, що 9-го жовтня 1981 р. відійшла від нас у вічність **пок. Марія Новак** з дому Микитюк.

Покійна народилася в Західній Україні. Пішла слідами свого батька і молодою вчителькою вчила довгий час у Коломії.

Коли мусіла покинути рідну землю, опинилася в Німеччині, а з часом приїхала до Америки та поселилася в Трентоні, Н. Дж. де належала до 11-го Відділу СУА та вчила в українській школі при українській католицькій церкві.

Згодом переїхала до Маямі, Фльоріда та включилася в громадське життя. Належала до Сестрицтва Серця Христового при католицькій церкві і була кілька років його секретаркою. Належала до 17-го Відділу СУА в Маямі.

Була лагідної вдачі. Служила Відділові своїми порадами і знанням. Покійна була знавцем народного мистецтва, а особливо вишивки. Своїми експонатами збагачувала мистецькі виставки 17-го Відділу. Довгими годинами дижурувала та щиро раділа, коли Відділ діставав нагороди на фестивалях етнічних груп, або від управи міста за вистави в міській бібліотеці.

Вона теж дарувала вишивані серветки та декоровані торти на імпрези СУА.

Була взірцевою членкою та до останніх днів свого життя цікавилася громадським життям. На тризні попрощала покійну від членства Ірена Ракуш, голова Відділу, підкреслюючи її заслуги.

Залишила в смутку дочку Ірену, двох братів та близьку і дальшу родину.

Спи, Дорога Сестро, нехай Тобі прибрана американська земля буде легкою.

**Управа 17-го Відділу,
Маямі, Фльоріда**

Ненадіжно і трагічно відійшла від нас у вічність всіма люблена членка 64-го Відділу СУА **бл. п. Віра Сушків**.

Покійна відзначалася лагідністю, погідністю і чемністю. Була вона членкою Відділу майже від початку його заснування та займала в управі пост виховної референтки в 1967 і 69 рр., а референткою суспільної опіки була від 1977 до 1979 р. На тому саме пості виявила своє добре серце для всіх, яким несе поміч 64-ий Відділ.

В 1981 р. була членкою Контрольної Комісії. Часто входила в склад номінаційної комісії.

Покійна Віра була теж членкою Окружної Управи як референтка суспільної опіки.

Бракуватиме нам Дорогої Віри як членки і як людини, яку всі любили, бо не було в неї для нікого ні злоби, ані злого слова. Управа і членки 64-го Відділу прощають Покійну в незнану і далеку дорогу та глибоко співчують чоловікові Володимирові та доні Дарії з чоловіком і сином.

Вічна їй Пам'ять!

**Христя Навроцька,
голова 64-го Відділу СУА**

Замість квітів на свіжу могилу нашої Дорогої членки **бл.п. Віри Сушків**, складаємо 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя",

Управа і членки 64-го Відділу СУА

ЗАМІСТЬ КВІТІВ:

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Віри Сушків**, бувшої членки Окружної Управи, складаємо 25.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя", а Родині висловлюємо наше щире співчуття,

**Окружна Управа СУА,
Нью-Йорк**

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Ядвиги з Григорівців Винницької**, матері Люби Артимишин, пресової референтки Окружної Управи, складаємо 25.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя",

Окружна Управа СУА, Нью-Йорк

Замість квітів на свіжу могилу **сл. п. Петрунелі з Родичів — Баторфальви**, матері першої голови нашого Відділу Ірини Свистун, складаємо 20.00 дол; на Видавничий Фонд СУА

**Управа і членки 70-го Відділу СУА,
Пассейк, Н.Дж.**

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Ядвиги Винницької**, матері нашої членки Люби Артимишин, складаємо 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя",

Управа і членки 64-го Відділу СУА

В бл. пам'ять **Олени Питляр**, сестри нашої членки Марії Барагури і матері мужа Соні Питляр, складаємо 10.00 дол. на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя",

Управа і членки 64-го Відділу СУА

Вшановуючи пам'ять мого найдорожчого сина, **бл.п. Андрія Афанаса**, складаю через 47-ий Відділ СУА 100.00 дол. на будову храму Божого УКЦеркви св. Андрея в Єрусалимі,

**Ольга Червінська,
членка 47-го Відділу СУА**

Замість квітів на могилу **бл.п.Ольги Курочки**, довголітньої членки 4-го, а останньо 109-го Відділу СУА, складаємо 25.00 дол. на Український Музей і 25.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя".

Покійна була Мамою голови нашого Відділу і нашої дорогій голові Ліді Стасюк пересилаємо глибокі співчуття,

**Членки 109-го Відділу СУА,
Нью-Йорк**

Замість квітів на свіжі могили **бл.п. Гіларія Зарицького**, чоловіка голови 103-го Відділу СУА в Гемпстеді і **бл.п. Юрія Ганкевича**, швагра заступниці голови 119-го Відділу СУА в Йонкерсі Іванни Ганкевич, складаємо 25.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя". Родинам покійних складаємо щирі співчуття,

**Олександра Крумшин,
голова 119-го Відділу СУА**

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Івана Сиротюка**, батька Людмили Чайківської, членки Управи Фінансової Комісії СФУЖО, складає 15.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя",

Фінансова Комісія СФУЖО

В св. пам'ять **Софії Зальопаної**, членки 34-го Відділу СУА в Коговзі, Н. Й. складаю 30.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя",

Надія Касянчук, Трой Н. Й.

НАШИМ МАЛЯТАМ

МИКОЛА ЩЕРБАК

ПОМІЧНИКИ

(КАЗКА)

За далекими морями,
 За бурхливими річками,
 У краю, де гір шпилі
 Потопають в синій млі,
 Де веселі верховини
 І пахучі полонини —
 Цвів рясний зелений сад!
 Там росли тополі вряд
 І схиляли довгі тіні
 На високі білі стіни,
 Де в палаці на горбах
 Жив собі Король Комах.

Якось у весняну днину
 Скликав він усю родину,
 Всю родину комашину
 І сказав до гурту так,
 Сміливий Король-козак:

— Дякую, Комахи милі,
 Вірні друзі легкокрилі,
 Що зібралися ви нині

На квітучій полонині...
 Кожного прошу сказати,
 Як він буде помагати
 Панові землі — Людині!

Збоку ворухнулась гілка,
 Задзвеніла ніжно Бджілка,
 Прилетіла наперед
 І сказала із привітом:
 — Я, Королю, буду з квітів
 Їй носити добрий мед!

— Так, — промовила Мурашка,
 Лагідна, немов монашка, —
 Мед — то Божа благодать!
 Але я навчу Людину,
 Як їй краще працювать!..

Кожну-кожну Комашину
 Переслухав в цю годину
 Сміливий Король-козак,
 Щоб узнати, що і як?..

Наостанку полохливо,
 Боязко та шанобливо
 З-між трави Цвіркун стирбнув...

— О! Тебе ще я не чув! —
 Усміхнувсь Король Комах. —
 Йди сюди! Що, маєш страх?..
 Що ж то будеш ти робити,
 Щоб Людині догодити?!..

Відповів Цвіркун, як стій:
 — Цвіркотати буду їй,
 Цвіркотати, веселити,
 Щоб було їй легше жити!..

— Дуже добре, мій Цвіркуне!
 В тебе серце ніжне й чуле.
 Цвіркотать — велика річ,
 Особливо в темну ніч!..

Так-то, діти, і донині
 Бджілка носить мед Людині —
 Квітів світлу благодать!
 І Мурашка не доспала,
 Всю премудрість показала,
 Як ретельно працювать.

А Цвіркунчик — наш стрибунчик
 Довгі вуса настовбурчив,
 У надхненні затремтів
 І створити він зумів
 Ніжну музику і спів.
 Щоб Людині краще жить —
 Дзвінко-дзвінко цвіркотить!

26 листопада 1964

Із збірки Волошки
Видання ОПДЛМ

ЛІЧИЛКА

Один, два,
Дерева.

Три, чотири
Вийшли звірі.

П'ять, шість
Пада лист.

Сім, вісім
Птахи в лісі.

Мал. Ельмира Геруляк

Дев'ять, десять
Це сунічки
Підвели
Червоні личка.

ГРИЦЬКО БОЙКО

ГРУНЯ-КРАСУНЯ

Гості хвалять:
— Ваша Груня —
То справжнісінька
Красуня!

Ну, а Груня
Підхопилась:
— Не дивуйтесь, —
Це ж я вмилась!

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

В пам'ять нашого Дорогого Приятеля **бл. п. проф. Евгена Бішка**, на Пресовий Фонд "Нашого Життя" 25.00 дол. складаємо,

Степан І Олена Красви

Замість квітів на свіжі могили: моєї сестри **бл. п. Теодори з Калужняцьких Коцко** та моєї братової **мгр. Марії Хмелик-Калужняцької** складаю 25.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя",

**Марія Рудницька,
Вінніпег, Канада**

Замість квітів на свіжі могили **незабутніх бл. п. Меланії Ільницької і бл. п. мгр. Марії Калужняцької** складаю 25.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя",

Степанія Залітач

В бл. пам'ять **Стефці Ілевич-Гаврилук і Нусі Ілевич-Дерлиці** складаємо 25.00 дол. на видання музичних творів їхнього вуйка **бл. п. Івана Недільського** та 25.00 дол. на **Запасний Фонд журналу "Наше Життя"**,

Ірина І Мирон Руснаки

Замість квітів на могилу дорогої землячки **бл. п. Лесі Лисак-Тивонюк** складаю 20.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя",

Люба Мриглоцька

Замість квітів на могилу **сл. п. Ядвиги Винницької**, матері нашої дорогої свахи, **Любомири Артимішин**, складаємо 20.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя",

Люба І Мирослав Прокопи

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Софії Зальопаної** складаю 15.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя",

Марія Франко

В добру пам'ять моєї покійної Мами **Ольги Слиж** пересилаю 13.00 дол. на передплату журналу "Наше Життя" для "Бабусі",

**Ярослава Панчук,
Чикаго, Іл.**

В пам'ять моєї **незабутньої Матері бл. п. Ольги Фацієвич**, складаю 13.00 дол. на журнал для "Бабусі",

Марія Харина

В пам'ять батька **Людмили Чайківської** складаю скромний даток на **Запасний Фонд "Нашого Життя"**,

Наталія Даниленко

У світлу пам'ять **Іванни Приймової** складаю на Пресовий Фонд "Нашого Життя" 20.00 дол.,

Іванна Джус

В пам'ять наших дорогих покійників, **швагра Еміліяна Ткачука**, тітки **Степаніди Прокопович** і її синів **о. Івана, о. Любомира, д-ра Володимира** та **мгр. Омеляна Мацілінського** й **Остапа Гука** складаю 50.00 дол. на **Український Музей** і 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя",

Наталія Петріна

Замість квітів на свіжу могилу моєї дорогої сестри **Марії Форись**, що померла 1-го листопада в Зимній Воді коло Львова, складаю 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя" та 10.00 дол. на **Український Музей**,

Олена Папроцька

Замість квітів на свіжу могилу **сл. п. Дарії Ярославської** складаю 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя",

Софія Лепківна

Замість квітів на могилу мого кузена **Тараса Косовича** складаю 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя",

Софія Лепківна

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Іванни Приймової**, дуже дорогої мені пані ще від дитинства і Мами моєї дорогої приятельки **Роми**, складаю 10.00 дол. на **Пресовий Фонд "Нашого Життя"**,

Дарія Ломницька

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. д-ра Олександра Марітчака** складаю 10.00 дол. на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя", а Родині висловлюю щірі співчуття,

**Леонтина Галяженко,
Дітройт**

В пам'ять моєї дорогої Тітки **св. п. Дарії Ярославської-Столярчук** складаю 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя",

Марійка Улянович

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Анни Петрівської**, мами нашої приятельки **Тамари Панкевич**, складаємо 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя",

Марія І Михайло Слободяни

В тринадцяту сумну річницю смерті нашого **незабутнього чоловіка і батька бл. п. інж. Богдана Турка**, замість квітів на могилу складаємо 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя" та 10.00 дол. на **Український Музей в Нью-Йорку**,

Марія Турко з родиною

В пам'ять моєї **незабутньої найдорожньої сестри Ольги Нирі-Федасюк** складаю 10.00 дол. на журнал "Наше Життя",

Люба Клачко

УВАГА!

УВАГА!

Просимо дописувачів, пресових референток і всіх, хто присилає нотатки для поміщення в журналі, писати прізвища виразно, друкованими літерами, так українською як і англійською мовами,

Редакція і Адміністрація "Нашого Життя"

Складаю даток в сумі 100.00 дол. на **Стипендію Акцію в Бразилії в пам'ять Миколи Лєгіна** — батька **Володимири Сливоцької**.

**Стефанія Балко,
членка 93-го Відділу СУА, Гартфорд**

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Остапа Гука**, мужа нашої членки **Мирослави Гук**, складаємо 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя", а Родині покійного висловлюємо наше щире співчуття,

**Управа І членки 33-го Відділу СУА
ім. Лесі Українки, Клівленд, Ог.**

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Євгенії Барановської**, Матері нашої членки **Олі Весоловської**, складаємо 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя",

**Членки 1-го Відділу СУА,
Нью-Йорк**

Замість квітів на могилу **бл. п. Дарії Ярославської** на Пресовий Фонд "Нашого Життя" зложили:

по 10.00 дол. **Софія Олесницька, Юлія Добош, Наталія Кравчук, Валя Калин Магмет;**

по 5.00 дол. **Емілія Цяпка, Люба Єднака.**

Разом 50.00 дол.

У світлу пам'ять покійної **Євгенії Джиґало** складає 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя"

Анна Зелик

Замість квітів на свіжу могилу **сл. п. Василя Колодія** складаю на Пресовий Фонд "Нашого Життя" 20.00 дол.

Ольга Кобзар

В пам'ять мого брата **о. Романа Мельника** складаю 10.00 дол. на **питомців у Бразилії** і 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя"

**Емілія Михалевська,
членка 43-го Відділу СУА**

Від Редакції

Редакція не приймає матеріалів не підписаних авторами та застерігає за собою право скорочувати статті та правити мову.

Статті, підписані авторами, висловлюють їх власні погляди, а не погляди редакції. Редакція не буде містити невічливих і образливих для когонебудь висловів. Рукописів не звертаємо. Аноніми не читаємо.

Редакція приймає у вівторок, середу, четвер і п'ятницю від 10 — 1 і по полудні від 3 — 6. В інших годинах за домовленням: тел: (212) 674-5508. Адміністрація (212) 533-4646. Адреса: 108 Second Ave., New York, N. Y. 10003

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

1-ИЙ ВІДДІЛ СУА, НЬЮ-ЙОРК, Н. Й.

Річні загальні збори 1-го Відділу відбулися 13-го грудня 1981 року, з участю голови Округної Управи Оксани Щурової.

Склад нової управи 1-го Відділу на 1982 рік: Лідія Магун — голова, Марія Михайлів — заступниця голови, Леся Гой — протоколярна секретарка, Віра Шуль — кореспонденційна секретарка, Анна Серант — касирка.

Референтки: Галя Дармограй — організаційна, Михайлина Баран — культурно-освітня, Стефанія Семущак і Анна Марек — імпрезові, Юлія Росцішевська і Наталія Валько — виховні, Софія Вацик і Ева Гарайда — суспільної опіки, Марія Мотиль — пресова, Анна Наташа — мистецька і зв'язкова Українського Музею, Стефанія Лешко — мистецька, Евдокія Кріль, Ольга Кузьмин і Анна Куснірчук — господарські, Катерина Палуґа і Іванна Жовнір — базарові.

Контрольна Комісія: Стефанія Гуменюк — голова, Євгенія Вацик, Анна Кізіма, Параскевія Брожина і Марія Андрушків — членки.

Леся Гой — делегатка до Об'єднаного Комітету.

Марія Мотиль,
пресова референтка

34-ИЙ ВІДДІЛ СУА, КОГОВЗ, НЬЮ-ДЖЕРЗІ

Річні збори 34-го Відділу СУА, на яких була присутня голова Південного Нью-Йорку Таня Дурбак, відбулися 22-го листопада 1981 р.

За згодою бувшої управи перевибрано її на 1982 рік.

В склад управи Відділу ввійшли: голова — Ярослава Ракоча, заступниця голови — Оксана Цюпка, секретарка — Зеновія Білас, касирка — Марія Мацюк. Референтки: культурно-освітня — Уляна Омецінська, суспільної опіки — Ольга Ракоча і Наталія Стемська, господарські — Софія Поповська, Марія Куфель, Анна Білінська і Варвара Ковальчук. Контрольна

Комісія: Іванна Цюлко, Кароліна Бездух і Стефанія Бачинська. Марія Савків — для справ "Нашого Життя" (зокрема збирання передплат).

Уляна Омецінська,
культурно-освітня референтка

47-ИЙ ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ, РОЧЕСТЕР, Н. Й.

Загальні збори Відділу відбулися 31-го січня 1982 р.

Нововибрана управа: голова — Ірина Руснак, заступниця голови — Ірина Шмігель, секретарка протоколярна — Ірина Михайлюк, секретарка кореспонденційна — Галина Павлічко, фінансова секретарка — Марія Костів, касирка — Марія Лилак, Референтки: культурно-освітня — Ростислава Стеців, імпрезові — Анна Сорохтей, Галина Остапюк, виховна — Ірина Юрків, суспільної опіки — Тетяна Шутер, Віра Мотика, зовнішніх зв'язків — Олена Гадзінська, внутрішніх зв'язків — Марія Джус, мистецька — Анна Єйна, господарські — Галина Несторович, Катерина Щур, Анна Сохоцька, Марія Сипняк, пресова — Марія Крамарчук.

Контрольна Комісія: голова — Іванна Мартинець, члени — Олена Харамбура, Анна Капітан, Тамара Гривнак, Марія Лецишин.

Делегатки до УККА: Анна Єйна, Марія Лецишин.

104-ИЙ ВІДДІЛ СУА, НЬЮ-ЙОРК, Н. Й.

Загальні збори 104-го Відділу відбулися 6-го грудня 1981 р. Від Округної Управи була присутня голова — Оксана Шурова.

До нової управи на 1982 рік увійшли: голова — Уляна Ганущак, заступниця голови — Оля Ярух, секретарка протоколярна — Рома Шуган, секретарка кореспонденційна — Оксана Байко, касирка — Катя Попович. Референтки: організаційна — Анна Лемеха, суспільної опіки — Віра Питляр, імпрезова — Марійка Саламашак, культурно-освітня — Ольга Шонк, пресова — Оксана Станько. Контрольна Комісія: голова — Мері Анна Клебан, членки — Стефанія Савка і Марійка Могорович.

Оксана Станько,
пресова референтка

*****

ПРИСИЛАЙТЕ

ПЕРЕДПЛАТУ!

*****

"OUR LIFE" Magazine (USPS 414-660) is published monthly — except July & August combined — by Ukrainian Women's League of America, Inc. at 108 Second Ave., N. Y., N. Y. 10003

Subscription in the United States of America \$13.00, half year \$7.00, single copy \$1.30.

COUNTRIES OTHER THAN U. S. (with the exception of South America) may send the subscription in their currency, which will equal the amount of 13.00 American dollars.

ПЕРЕДПЛАТА В США: річна ... 13.00 дол. піврічна 7.00 дол. Поодинокі число 1.30 дол.

КРАЇНИ ПОЗА МЕЖАМИ США (за винятком Південної Америки) можуть вплачувати у своїй валюті, в сумі яка дорівнює вартості 13.00 американських доларів.

Printed in U. S. A. by Computoprint Corporation, 335 Clifton Ave., Clifton, N. J., 07011
©Copyright 1981 Ukrainian Women's League of America, Inc.

"Second-Class Postage Paid at New York, N.Y. and at additional
mailling offices" Return to "Our Life" Magazine, (USPS 414-660)
108 Second Ave. New York, N. Y. 10003
RETURN POSTAGE GUARANTEED

Волинські взори з збірки о. д-ра Юрія Шумовського (власність Українського Музею). 1. Пазуха чоловічої сорочки. Село Гульча, пов. Здолбунів. Рослинний мотив хмелю сполученого з жолудями з XVII ст., мотив походить з народнього культу про гетьмана Богдана Хмельницького.

2. Комір жіночої сорочки з XIX ст. Село Постійно пов. Костопіль.

3. Комір жіночої сорочки з XIX ст. Село Більов пов. Рівне. Вишивати нитками DVC червона 321. Рисувала Ольга Трачук